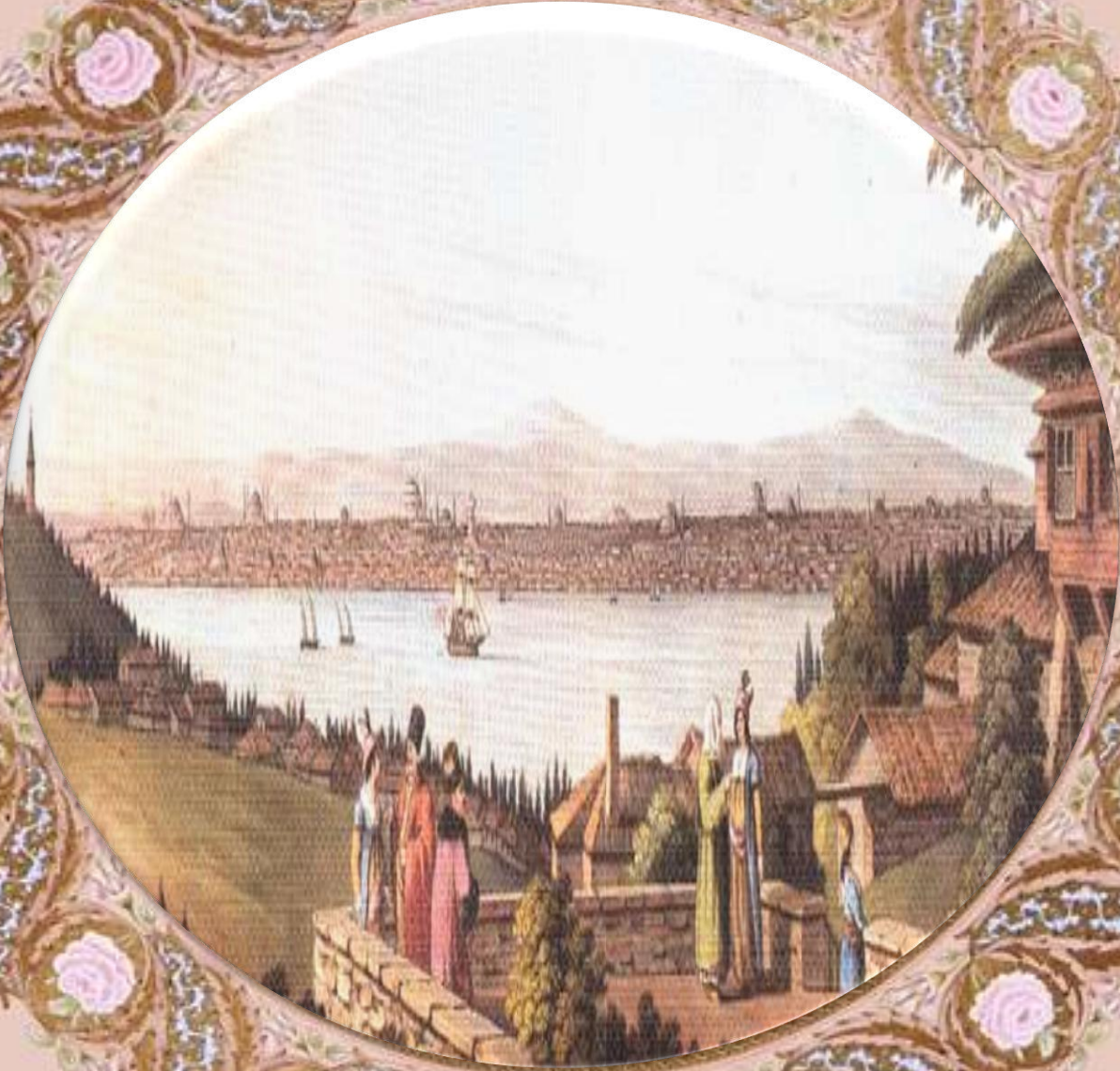


# İRŞAD DERGİSİ

MAYIS/HAZİRAN  
2011



# İRŞAD DERGİSİ

YIL:3  
SAYI:19

EDİTÖR  
ÖZGÜ MUŞTU

GRAFİK TASARIM  
MUSAVVİBE

YAZI İŞLERİ  
GÜLENAY ZİYA

## İÇİNDEKİLER

Rasulullah'ın nurunda Kuran ve sünnete uyabilmek  
"Betül SAYGINER"

Doğru bildiğimiz yanlışlar "Karia ECRİN"  
Mustafa Özbağ efendi'den güldestesi "Gülenay ZİYA"  
Esmâ-ül Hüsna "Musavvibe"

Peygamberler Tarihi "Semine Naşire"  
Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in dört gülü  
"Tuanna EBRAR"

İslam'da evlilik "Sıddıkâ AMİNE"  
Çocuk eğitimi ve aile "Bengisu UMMAN"  
Ayine "Rabia ALTINBAŞAK"  
Onlar yıldızlar "Deniz SOYLU"  
Sohbet-i Piran "Esmâ YOLCU"  
Hanımlar âleminin yıldızları "Meftun AY"  
Fakirin Efkârı "Gülenay ZİYA"  
Çeşni

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) diyor ki...  
Uluslar arası ilişkiler "Özgü MUŞTU"  
Araştırmalar "Ayşe ARICAN"  
Sağlık "Eslem SARIGÜL"  
Özlem'ini duyduğunuz lezzetler "Hafsa KEVSER"  
Şifalı bitkiler  
Tarihte önemli gün-kişi "Erva YAREN"  
Tarihte 2 ay



## ÜMÎT ETMEK

O (**celle celaluhu**) öyle Allah'tır ki, kullarını sevgi ve şefkatiyle derinlemesine sarar. Vefanın aslı O'ndadır, merhametin kaynağı O'dur. Eşsiz rahmet sahibi, bizleri yoktan var eden ve varlığından haberdar eden Hazreti Allah (**celle celaluhu**), ayetlerinde kendisini bizlere "*Gafûrun Rahîm*" yani "*çok bağışlayan ve merhamet eden*" diyerek tanıtmıştır. (**Bakara:173**)

Ameller, dilemekle anlam ve önem kazanır. Bizlere tahsis edilmiş olan irade ile kul neyi tercih ederse, Allah onu hâlk eder (yaratır). Şüphesiz yaratmak Allah'a mahsustur. (**Âraf-54**) İşte Allah-u Teâlâ, hiçbir zaman kullarına zulmetmemiştir ve zulmedici değildir. Kul, herhangi bir günaha girmekle kendine zulmetmiş olur. (**Âl-i imran:135**) Peygamberleri yalanlayıp Hakk'tan yüz çevirenler azaba çarptırılacaktır. (**Tâhâ-48**) Ancak Allah'ı hatırlayıp bağışlanma dilediği takdirde, onun affedileceği ayet-i kerime ile sabittir. (**Âl-i imran 135**)

Gerçek manada iman, korku ve ümidi beraberinde getirir. Allah'ın rahmetinden tamamen ümit kesmeye 'yeis', şimdiye kadar rahmetten ümit kesildiği gibi bundan sonra da hiç rahmete mazhar olmayacağına kat'i kanaat 'kanût'; bütün bu iki inançtan sonra mutlak surette şiddetli azap göreceğine kesin inanmak da 'sui zan'dır. (**Fussilet-49**) Ayet-i kerimeler, Allah'tan ancak (hak yolundan) sapanların (**Hicr-56**) ve kâfirlerin (**Yusuf-87**) ümit keseceğini bizlere işaret eder.

Rabbimizin derin sevgisinin tecellisi olsa gerek ki; kullarının kendisinden yana hep ümit var olmasını ister. Bu; aynı zamanda bizleri, O'nun üzerine hüsnü zan beslemeye sevk etmesidir. Hüsnü zan güzel ibadetlerdendir. (**Ebü Dâvud**) "*Ben kulumun zannı üzereyim; iyi zannederse kendine, kötü zannederse yine kendinedir.*" (**Beyhâki**) buyurarak; Zâtındaki sevgi, şefkat ve vefanın ürpertici b üyüklüğünü gösterir.

Hiç şüphesiz Allah kıskanır. Allah'ın kıskanması, Allah'ın mümine haram kıldığı şeyi, müminin işlemesidir. (**Buhari**) Muhakkak günah işlemekten kaçınmak gerekir. Aksi halde kuru ümit yüzünden helâk olmak, kaçınılmaz bir sondur. (**Abdullah ibn Amr**)

"*Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki; siz günah işlememiş olsanız, Allah sizi giderir de yerinize günah işleyen bir kavim yaratır. Onlar istiğfar ederler, Allah da onları affederdi.*" (**Müslim**), "*İnsanoğlumun hepsi günah işler; günah işleyenlerin en hayırlısı, pişman olup, tövbe edenlerdir.*" (**İbn Mâce**) hadis-i şerifleri, ruhumuza O'nun merhametini ve sevdasını üfler. Tövbede sadık olduktan sonra, bu noktada Allah'tan ümit kesecek hiçbir sebep yoktur. Yeter ki Allah'a karşı kul olduğumuzun bilincinde olabilelim.



Kur'an ve sünnet ışığında yürümeye devam ettikçe, görülüşü gibi karanlıklarımız yerini aydınlığa bırakmakta... Gök ile yer arasını dolduracak kadar hata etsek, sonra Allah'tan bağışlanma dilesek, şüphesiz Allah'ın bizi bağışlaması (**Enes bin Malik**); göklerle yeri yarattığı gün, yüz rahmet yaratmış, her bir rahmet göklerle yer arasını dolduracak kadarken, o yüz rahmetten birini yeryüzüne indirerek onunla vahşi hayvanların birbirine, annenin yavrusuna şefkat gösterip, birbirine acımasını sağlaması, kıyamet günü geldiğinde de yüz rahmeti bu rahmetle tamamlayıp bizlere rahmet edecek olması (**Müslim**) merhametlilerin en merhametlisi (**Yusuf-64**) olan Allah'ın şanındandır.

Unutmayalım ki;

"*Kimde korku ile ümit toplanırsa, Allah-u Teâlâ onu korktuğundan emin ve umduğuna nail kılar.*" (**Enes bin Mâlik**)

## AY VE GÜNEŞ TUTULMASININ BÜYÜK VE ÖNEMLİ KİŞİLERİN DOĞDUĞUNA YA DA ÖLDÜĞÜNE İŞARET OLARAK GÖRÜLMESİ

Allaha Hamd, Habibine salât ve selam olsun...

**O Allah'tır ki ; "Göklerde olanı da yerde olanı da bilir.**

**Allah her şeye güç yetirendir."** (Ali İmran: 29)

Akıllı olan topluluk için yeryüzünde birliğine dair birçok deliller bulunduran Rabbil âlemin, gökyüzüyle de biz kullarına delillerini sunmaktadır. Fakat sadece, bakıp gören ve duyup dinleyen kulaklar içindir Aşkın izleri... Değil mi ki kalbiyle hıfz eden kuldur ancak duyan, şah damarından daha yakın olan Sevgilinin ayetlerini...

Velhasıl, kalemi kâğıdı defalarca elime alıp bıraktım. Uzak düşüncelere daldım; yazdım, sildim; bozdum çizdim ve şöyle sorular sordum dostlar...

Hıfz etmek bir yana, dilden kalbe indirebildik mi ayet ayet sureleri?

Ya da dilimize değdirebildik mi ilahi kelimeleri? Oysa Allaha olan sevginin hücceti olmalıydı, Habibine itaat... Biz itaat edebildik mi? İtaat bir yana, bidatlar edindik, hurafeler ürettik. Hatta Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) sünneti dediklerimiz bile oldu aralarında; gafletimiz affola... Okumadık bilemedik Rabbimizin emirlerini, unuttuk Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) sünnetlerini...

İnanmaya meyilli ve istekli ruh, inandım dediğini, daha iyi öğrenmekten ve yaşamaktan uzak düştü bu hengâmede...

**"Güneş ve Ay birisinin doğması ve ölmesi ile tutulmaz."**(Buhari) diye buyurdu Rasulü Ekrem, bunun aksine insanoğlu yine bir hurafe yarattı ümmete, ay ve güneş tutulması önemli birinin öldüğüne ya da doğduğuna işarettir dedi. Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) oğlu İbrahim vefat ettiğinde, Sallahu aleyhi ve sellem'in üzülmeye, aynı günde güneş tutulmasının denk gelmesi, bazı insanların, güneşin de Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) üzüntüsüne ortak olduğunu düşünmelerine yol açtı. Bunun üzerine Allah'ın Elçisi **"Şüphesiz güneş ve ay Allah'ın ayetlerinden iki ayettir. Herhangi birinin doğması ya da ölmesi ile tutulmazlar. Siz onların tutulduğunu gördüğünüzde namaz kılın ve dua edin."** (Buhari) diye buyurdu.

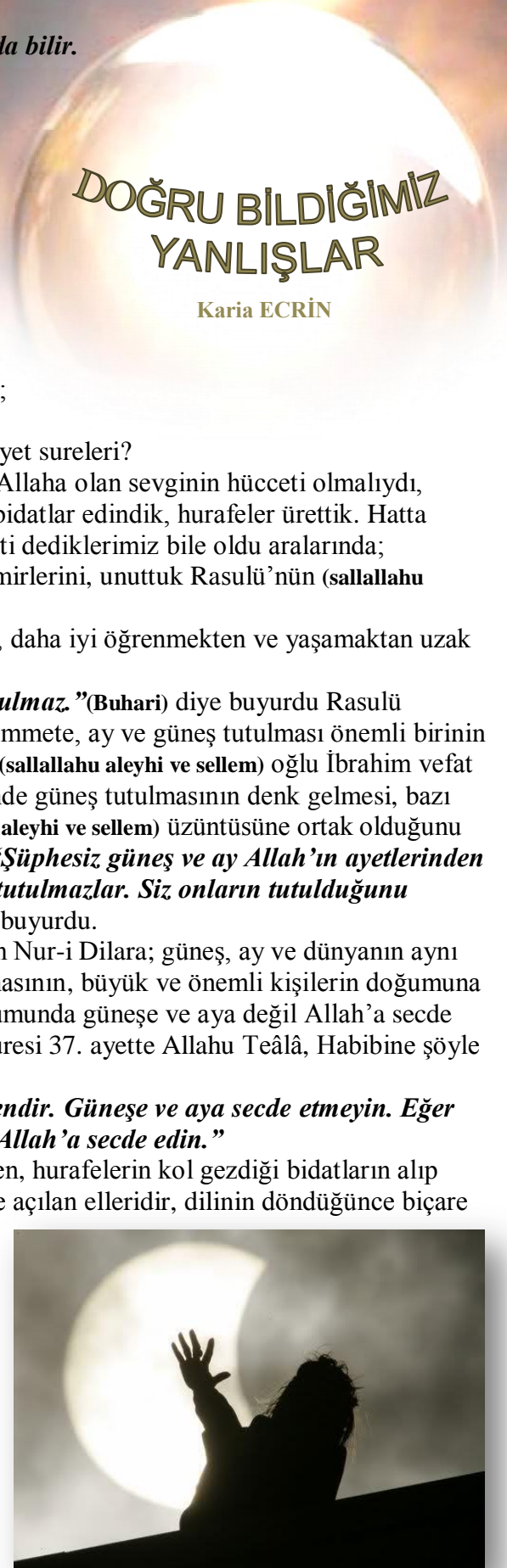
Ahir zaman ümmetine, geçmişten böyle ışık tutan Nur-i Dilara; güneş, ay ve dünyanın aynı çizgi üzerinde sıralanmasıyla oluşan ay ve güneş tutulmasının, büyük ve önemli kişilerin doğumuna ya da ölümüne işareti olmadığını, böyle bir tutulma durumunda güneşe ve aya değil Allah'a secde edilmesini ve duaya durulmasını bildirdi. Ve Fussilet suresi 37. ayette Allahu Teâlâ, Habibine şöyle vahyetti;

**"Gece, gündüz, güneş ve ay Allah'ın delillerindendir. Güneşe ve aya secde etmeyin. Eğer gerçekten Allah'a kulluk ediyorsanız, Onları yaratan Allah'a secde edin."**

Allah'ın ilahi kelamından sonra bu aciz kula düşen, hurafelerin kol gezdiği bidatların alıp başını yürüdüğü bu ahir zamanda duaya duran yüreği ve açılan elleridir, dilinin döndüğünce biçare kalemidir... Sözümün özü dostlar, dile lütfedip kaleme yön veren Allah'a hamd Rasulü'ne salât ve selam... Ve Allah Rasulü'nün nazlı ümmetine, sevginin hâsıl olanına ram olabilme temennisiyle, son söz dua dizelerde...

... Secdeye duran yürekler eyleye Rab bizi,  
Kıblesi Allah olan Salihlere dost eyleye Yar bizi...  
Rabbinden gelen her şeye naifçe yüz süren  
Gayrısına yüz çeviren kul eyleye Aşk bizi...

ÂMİN



## MUSTAFA EFENDİDEN GÜL DESTESİ / Gülenay ZİYA

### SUAL: Bir insanın kalbinin mühürlü olmasının alametleri nelerdir?

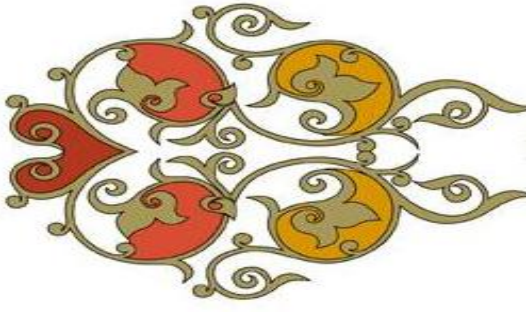
#### EL CEVAP:

Bunun üzerine çok alamet konuşulabilir. Ama üzerinde böyle alametler bulunan bir kimse için dahi "kalbi mühürlüdür" hükmünü vermek bizim işimiz değildir. İslamda bir kimse için kalbi mühürlüdür demek o kimsenin küfrüne işarettir. Eğer o şahıs küfür ehli değilse onun üzerine küfür damgasını vuran kimse küfür ehli olur. Müslüman bir kimse başka bir Müslüman'ın günah, kusur yahut hatalarından dolayı küfür ehli olduğuna hükmediyor, burası çok tehlikeli. Hadis-i şerif şöyle:

"Ehl-i kibleyi tekfir etmeyiniz." İmam-ı Azam bu hadis-i şerifin üzerinden hareket ederek ehl-i kibleyi tekfir etmenin küfür olduğuna hükmetmiştir. Çünkü başka bir hadis-i şerifte de "Kim, birini kâfir olmadığı halde küfürle itham ederse kendisi küfre düşer." buyruluyor. Müslümanlar bu noktada dillerine sahip değiller. Birisinin bir hatasını, kusurunu, günahını görüyor; sen küfür ehlinin deyip onun küfrüne fetva veriyor veya bir cemaatin tamamını küfür ehli yapıyor. Be kardeşim bu insanların içerisinde hiç mi iman ehli yok? Velez ki birisinin dili sürçtü, hata yaptı, yanlış yahut eksik içtihatla bulundu! Bunlar bütün Müslümanlar için geçerli olan şeyler, bütün Müslümanlar için bunların kapısı aralıdır. Bir kimse bir meselede içtihatla bulunsa; isabet etmezse (kasıtlı olmadığı müddetçe) bir sevap alır, içtihadı isabet etse on sevap alır. Bir lider veyahut da bir imam içtihatla alakalı bir meselede isabet ettiremeyebilir. O kimsenin içtihadı isabetli değilse veya biz onun içtihadını beğenmediyse onu küfürle itham etme hakkına sahip değiliz. Birisi la ilahe illallah Muhammedün Rasulullah diyor, namaz kılıyor, oruç tutuyor, zekât veriyor, Kur'an ve sünnet dairesinde hizmet etmeye çalışıyor; x şahıs veya x cemaat hiç önemli değil, birileri de kalkıp küfür ehli diyor. Veya birisi onların hepsinin kalbi mühürlü diyor. Yahu adamla aynı camide namaz kıldın, nasıl tekfir ediyorsun? Bir kimsenin kalbinin mühürlü olduğunu nereden biliyorsun? Meşhurdur ya sahabeden biri savaşta kılıcın altında kelime-i tevhit getiren birini katleder. Bunu Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) Hazretlerine söylerler, "Niçin onu katlettin?" der. O da der ki; "Korkudan Müslüman oldu Ya Rasulullah." Allah Resulü (**sallallahu aleyhi ve sellem**) Hazretleri o sahabeden yüzünü döndürür, büyük bir üzüntü içerisinde üç sefer "Kalbini mi yarıdın baktın?" der. Biz bir rahmet peygamberinin ümmetiyiz. Topyekûn birilerini küfürle itham etmek, birilerinin kalbinin mühürlü olduğunu iddia etmek tehlikelidir. Şunları söyleyebilirsiniz: Bir kimse iman etmediyse, dinde helali haram ettiyse, haramı helal ettiyse, dinde olmayan bir şeyi dindenmiş gibi gösterirse, dinde var olan bir şeyi yok kabul ederse küfür ehlidir. Bunlar ölçüdür. Ölçü her yerde konuşulur. Şunu diyebilirsin; kadınlar için başı açık gezmek günah-ı kebairdir. Bir kadın kalkar da örtünme yok derse küfür ehli olur. Peki dinin hükmünü bilmediği zaman ona ne diyeceğiz? İnce bir perde var. Dar'ul harbin hukuku ile Dar'ul İslam'ın hukuku farklıdır. İmamlar içtihat etmiş; bir kimse Dar'ul harpte içki içmenin haram olduğunu bilmese ve orada içki içse o kimseye günah yazılmaz. O kimse Dar'ul İslam'a gelse; içki içmenin haram olduğunu bilmediği için Dar'ul İslam'da da içkiye devam etse o kimseye had cezası uygulanmaz. Neden? Çünkü o bilmiyor. Dinin ince perdelerini bilmeyen insanların, insanlar arasında hükmetmeleri kadar heva ve heves olamaz. Ne yazık ki bizim toplumumuzda karnım ağrıyor de, herkes doktordur orada. Dinen bu caiz mi değil mi de, anında herkes din âlimi olsun. Herkes dini meselede ahkâm kesiyor. Televizyonda dini meselede ahkâm kesiyor. Kim? Siyasetçi, iktisat profesörü, tıp doktoru... Siyasetçisi, ticaretçisi, tıpcısı herkes dini çok iyi biliyor, dini bir tek din âlimleri bilmiyor. Birilerinin topyekûn küfür ehli olduğuna hükmediliyor. Bunlar tehlikeli şeyler. İnsanların son nefeslerinde ne olacakları belli değil. Birisinin fahişeliğine yahut gayri İslami yaşadığına hükmediliyor. O şey o kişinin üzerinde olmazsa o sizin üzerinizde tecelli etmeden ölmezsiniz. Birisinin kalbinin mühürlü olduğunu iddia ettin. O kimsenin kalbi mühürlü değil ise o senin üzerinde tecelli etmeden ölmezsin. Sözlerinize dikkat edin. Müslüman devamlı kendini kontrol edendir. Allah bizi onlardan eylesin.

30 Nisan 2011 tarihli Karabaş-i Veli Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen sohbetten derlenmiştir.





## ESMAÜL HÜSNA

Musavvibe

### EL-KADİR



*“Kudret sahibi, dilediği gibi yapmaya gücü yeten, dilerse yapan, dilemezse yapmayan.”*

*“...Şüphesiz onu (veryüzünü) dirilten, ölüleri de elbette dirilticidir. Çünkü O, her şeye Kadîr’dir.”*  
(Fussilet Suresi, 41/39)

Bu ism-i şerifi düşündüğümde sonsuz bir kudret, güç, irade canlanıyor gözümün önünde. Bu kuvvet öylesine büyük ki küçücük bir parçası kuluna yansıdığına sanki bir eline ayı bir eline de güneşi aldirtıyor...

Kudret bir şeyi yapma, yapmama hususunda başka bir etkene bağlı olmadan, neticenin tamamen kendi irademizde olması durumudur. Yani, bir işi yapmaya güç yetirebildiği gibi, o işi terk etmeye de güç yetirebilen kimse kudret sahibidir. Bu tanıma baktığımda da tam Kudret sahibinin ancak Kadir (**celle celalühu**) olduğunu görüyorum.

Semavat, arz ve dağları yarattı. Onları tuttu ve muhafaza etti. Kuran-ı kerim’de de buyurdu:

–“Onların her ikisini de görüp gözetmek O’na bir ağırlık vermez.” (**Bakara s.255**) ve devam etti:  
–“Doğrusu gökleri ve yeri yok oluvermekten Allah tutuyor.” (**Fatır s.41**)

Bu ayetlerin üzerine düşündüğümde görüyorum ki, kendi kuvvet ve kudretini yaratılanlara zahiren de göstermek istiyor ve diyor ki; *“Seni kendime benzettim, Ben dağları yarattım ve Sur’a üfürülmesine emir vereceğim vakte kadar sabit kıldım, sana da nefis verdim ve Kadir isimle üfledim can pınarına, gönlüne. Sabret... Emir verdiğim gün senden onu alacağım ve hafifleyeceksin. O vakte kadar sabret... Sana bahsettiğim kudreti iradeli kullan...”*

Bazen de yarattıklarında kendi gücünü zuhur ettiriyor ki, dilediğine dilediği şekilde verdiğini delillendiriyor. Örneğin, Cebrail aleyhisselam hazreti Lut’un kavminin yedi adet şehrini en uzun kanadı ile yerin dibinden Süreyya yıldızının zirvesine kaldırıp baş aşağı eyledi. Buhtu’n Nasr hakkında şöyle gelir; *“Üzerinize güçlü kuvvetli kullarımızı gönderdik.”* (**İsra s.5**)

Yaratılanlar üzerindeki tecellisinin büyük, küçük, önde, arkada vs... gibi şeylerle alakası yoktur. Bu tamamen *“...Allah, dilediğine hesapsız nimetler verir.”* (**Bakara s.212**) ayetinin delili hüccetidir.

Misal; Tsunami felaketleri yaşanıyor. Baktığımızda heybetli koskocaman dalgalar... Hiçbir insan duramıyor karşında. Önüne kattığını adeta yutuyor ancak kudretten yoksun. Kendisini kontrol edebilme adına hiçbir kuvvet bahşedilmemiş. Hâlbuki karşısında aciz kalan o insanlarda kudret var. Yaratılan kendinden pay vermiş. Kolumuzu bacağımızı, düşüncelerimizi birçok fiiliyatımızı cüz’i irademize bırakmış.

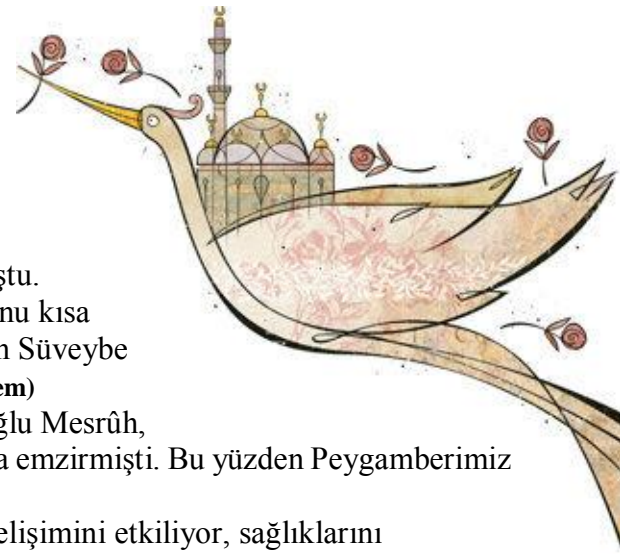
İnsan yaratılmadan önce de, ilâhî kudret yine faaliyette idi. Ama ne taştta, ne ağaçta, ne güneşte, ne yıldızda o kudretin varlığını keşfedecek kabiliyet yoktu. Çünkü kendileri kudret sahibi değillerdi. İnsan, bu âleme sonradan geldi ama bu noktada kendinden öncekilerin hepsini geri bıraktı. Kendisine cüz’î bir kudret verilmesiyle, Allah’ın kudretini bilme kabiliyetine kavuşmuş oldu.

Kudret sahibi olmak her şeye Kadir Rabbimizin hem bizleri yaratış sebebi itibariyle gerekli olan nimeti, hem de kendine benzer yarattığı âdemoğluna, tabiri caizse özel ikramıdır.

Hazreti Ali Murteza (**kerremallahu vechehû**) Hayber kapısını söküp attığında altmış yetmiş kadar kimse toplanıp yerinden hareket ettirememiş. Sırrından sual ettiklerinde *“Ben Hayber’in kapısını bedeni kuvvet ve gıdaî hareketle sökmedim. Fakat Rabbim meleki bir kuvvetle ve Rabbinin nuru ile aydınlanmış bir nefisle destekledi.”* buyurmuştur.

Allah’ım tüm âlemlerin ipi senin elinde. Sen ne dilerse onu yapmaya kadirsin. Senin kararların yalnız sana aittir. Karar vermede ortağın olmadığı gibi, yapmada ve yapmamada da ortağın yoktur, mutlak kudretin sahibi ancak sensin.

Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhil azim...



## SÜTANNEYE VERİLİŞ VE ÇOCUKLUK DÖNEMİ

Mübarek doğum gerçekleşmiş, ziyafetler verilmiş, isim konulmuştu.

Sebeb-i Mevcudat'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) doğumundan sonra O'nu kısa bir süre annesi Âmine emzirdi. Daha sonra, Ebu Cehil'in cariyesi olan Süveybe Hatun sütannelik yaptı. Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk sütanesi olma şerefine kavuşan Süveybe Hatun, aynı zamanda oğlu Mesrûh, Ebû Seleme bin Abdülesed, Hazreti Hamza ve Abdullah İbni Cahş'ı da emzirmişti. Bu yüzden Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hepsiyle sütkardeşi olmaktadır.

Mekke'nin çöl iklimi; ağır, bunaltıcı ve sıcak havası çocukların gelişimini etkiliyor, sağlıklarını bozuyordu. Bu yüzden Kureyşliler, yeni doğan çocuklarını diğer kabilelerden gelen sütannelere veriyorlardı. Ben-i Sad kabilesi cömertlik, tevazu, Arap dilini iyi konuşabilmekte iyi olmakla beraber, havası güzel, tatlı suyu olan, yeşil yaylalara sahip bir kabileydiler. Aynı zamanda bu kabile sütü bol kadınlarıyla da ün kazanmıştı. Çocuklarını sütannelere veren aileler, çöl ikliminden uzaklaşan çocuğun daha sağlıklı, cömert, yiğit ve dilini daha iyi konuşan bir birey haline gelmesini umuyorlardı.

Kabileler, yılın belli bir zamanında kervanlarla birlikte geliyorlardı. O dönemde Benî Sa'd kabilesinde kıtlık, kuraklık fazla olduğundan, bu kabileye mensup kimseler bir an önce zengin çocukları alıp, daha fazla ücret talep etmek için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı.

Ben-i Sad kabilesi içinde, adı Halime olan bir hanım da vardı. Halime de ailesiyle ve aynı kabileye mensup olan diğer insanlar eşliğinde Mekke'den bir çocuk almak için kervana katılmıştı. Fakat bu aile fakir olduklarından dolayı, yaşlı bir eşek ve bir deveyle yola çıkmışlardı. Yanlarında çocuklarıyla beraber yola çıkan aile, zengin bir çocuk bulma umuduyla ağır adımlarla sıcak kum tepelerini aşarak Mekke'ye varmaya çalışıyorlardı. Bir yandan açlık, diğer yandan sıcak hava hepsini bunaltmıştı. Yavaş gidiyorlardı, bu yüzden kervanda en arkada kalmışlardı. Daha hızlı giderek önceden Mekke'ye varan insanlar, çocukların hepsini almışlardı. Biri hariç! Bir tek; nur yüzlü, gül kokulu, sevgililer sevgilisi Habibullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazretlerini kimse almamıştı. Almamalarının sebebi ise yetim olan çocuktan para alamama düşüncesiydi. Geç de olsa Mekke'ye varan Halime, yolda Abdülmuttalib ile karşılaştı. Daha sonra Abdülmuttalib: *"Nereden geliyorsun, kimlerdensin, adın nedir?"* diye sordu. Halime; *"Ben-i Sad kadınlarındanım, adım Halime'dir."* cevabını verdi. *"Ne güzel, ne güzel, Sa'd ve hilm, iki haslettir ki dünyanın hayrı da, ahiretin izzet ve şerefi de buralardadır."* dedi ve söze *"Ey Halime! Yanımda yetim bir çocuk var. O'nu Sa'doğulları kadınlarına teklif ettim, kabul etmediler. Bari sen gel de ona sütannelik yap. Belki O'nun yüzünden bahtiyarlığa, bolluk berekete erersin."* diye devam etti. Halime önce bir düşündü, tereddütte kaldı ama geriye eli boş dönmek istemiyordu. Abdülmuttalib'in yanından ayrılarak eşinin yanına gitti. Eşine; *"Emzirecek çocuk bulamadım, arkadaşlarım arasına eli boş dönmek de istemiyorum. Vallahi ben gidip o yetimi alacağım."* dedi. Kocası Haris İbni Abdul Uzza da bu fikre onay verdi ve *"Almanda bir beis yok. Belki de Allah, O'nun yüzünden bize bereket ve hayır ihsan eder."* dedi. (Sire, Tabakat)

Abdülmuttalib'in yanına dönerek çocuğu alacaklarını bildiren Halime, bir an önce çocuğu alıp yola koyulmayı istedi. Kabul eden Abdülmuttalib, Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) annesi Âmine'nin yanına gitti, durumu anlattı. Âmine'nin de onayını aldıktan sonra sıra vedalaşmaya geldi. Âmine, gözyaşları içinde oğlunu Halime'ye teslim ederken, Halime ise çocuğu görür görmez içinde büyük bir sevgi hissetti. Kucağından bir an olsun indirmedi ve İki Cihan Serveri'ni (sallallahu aleyhi ve sellem) bağrına bastı.

Yurtlarına geri dönmek için yaptıkları hazırlıklar tamamlanmıştı, artık yola koyulma vakti gelmişti. Halime, nur çocuk kucağında evlerine dönüyordu. İkisi de Mekke'ye gelirken ağır adımlarla yürümeye çalışan eşeğin üstündeydi. Fakat geri dönüş yolculuğunda farklılıklar vardı. Bu sefer eşek süratle gidiyor, süt vermeyen deve ise bolca süt veriyordu. Mekke'ye gelirken daha erken varan kimseler, şimdi en geride kalmışlardı. Bunda bir gariplik olduğunu sezen Haris eşine: *"Ey Halime, bil ki sen çok mübarek ve hayırlı bir çocuk aldın."* dedi. Halime ise: *"Vallahi ben de öyle olmasını ümit ediyorum."* diyerek kocasını onayladı. (Taberi)

Yolculuktan sonra evlerine geri dönmüşlerdi. Halime çocukları emzirmeye başlayınca, Burhan-ı Hak (sallallahu aleyhi ve sellem) Halime'nin hep sağ göğsünü emer, sol göğsünü ise sütkardeşlerine bırakırdı. Haris ve

Halime'nin çocukları Abdullah ibni Haris, Üneyse binti Haris, Şeyma binti Haris (Huzafe), Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile sütkardeşi olma şerefine nail oldular.

Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ile daha yolda başlayan bereket, Ben-i Sad kabilesinde de devam etmişti. Yağmur indirmeyen bulutlar yağmur indiriyor, kurumuş topraklardan bereket fişkırtıyor, çelimsiz olan hayvanlar bol süt veriyordu. Bunların hepsi Mefhar-ı Mevcudat (sallallahu aleyhi ve sellem) hürmetineydi.

Kâinatın Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) günden güne, hızlı bir şekilde büyüyordu. Hem akli, hem fiziki olarak diğer çocuklardan da farklıydı. Ayrıca başına birçok mucizevî olaylar geliyordu. Bir gün Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), sütkardeşi Şeyma ile beraber sıcakın çok olduğu bir zamanda dışarı çıkmışlardı. Bunu gören Halime: "Böyle şiddetli sıcakta niçin dışarı çıktınız?" dedi. Şeyma ise yaşamış oldukları mucizeyi şöyle anlattı: "Anneciğim! Biz güneşin yakıcı hararetini hiç hissetmedik. Kardeşimin başı üzerinde devamlı bir bulut dolaşıyor ve bizi gölgeliyordu." (İbn-i Kesîr, İbn-i Sa'd)

Bir başka gün ise Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) diğer sütkardeşi Abdullah'la beraber çayıra koyun otlatmaya gitmek istemişti. Halime, Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) başına bir iş gelmesinden korktuğu için başta göndermek istemese de O'nun güzel, masum bakışlarına dayanamayıp izin verdi. Aradan birkaç zaman geçtikten sonra, Abdullah koşarak eve döndüğünde Halime, "Muhammed nerde?" diye sorunca Abdullah: "İki adam geldi, kardeşimin karnını yarıp ellerini karnına soktular." dedi. Halime ve Haris telaşla Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) olduğu yere gittiler. Nur Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) sessizce oturmuş, gülümseyerek gökyüzüne bakıyordu. Daha da telaşa kapılan Halime: "Ne oldu yavrucuğu?" deyince Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle anlatmaya başladı: "Yanıma beyaz elbiseli iki kişi geldi. Birinin elinde içi karla dolu bir tas vardı. Beni tuttular, göğsümü yarıdılar. Kalbimi de çıkarıp yarıdılar. Ondan siyah bir kan pıhtısı çıkarıp bir yana attılar. Dediler ki: 'Bu, şeytanın sendeki payı idi.' Sonra altın tastaki zezem suyu ile yıkadılar, yerine iade ettiler. Göğsümü ve kalbimi o karla temizledikten sonra ayrılıp gittiler." (Taberî, Müslim) Ve daha sonra Allah Teala, bu Şakkı-ı Sadr hadisesini Rasul-i Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) aracılığıyla, Kuran-ı Kerim'in İnşirah Suresi 1. ve 2. ayetlerinde; "Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Biz senin için göğsünü açmadık mı? Senden yükünü indirmedik mi?" buyurarak hatırlar.

Halime ve Haris bu olaydan sonra, Habib-i Zîşan'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) başına daha kötü bir olay gelmesinden korktukları için annesinin yanına geri götürmeye karar verdiler. Bu olaylardan sonra Halime: "Bizde bir müddet daha kaldı. Karşılaştığımız bazı harikulade haller sebebiyle başına bir şey gelmesinden endişe ediyorduk. Bu yüzden O'nu alıp hemen yola çıktık. Mekke'nin yukarı tarafında kalabalık arasında O'nu kaybettik." (İbn-i Hişâm, İbn-i Sa'd) Durumu öğrenen Mekke halkı, Fahr-i Kâinat'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) aramaya çıkmıştı, fakat arayışlar boşaydı. Masum yavruyu bulamadılar. O sırada Abdülmuttalib Kâbe'de dua ediyordu. Bir an semadan bir sesin; "Ey cemaat, feryad etmeyiniz! Hiç şüphesiz Muhammed'in Rabbi vardır. O'nu yardımsız bırakmaz ve zayı etmez!" dediğini işitti. Abdülmuttalib: "Ey bize seslenen! O'nun nerede olduğunu da haber ver!" dedi. O ses; "Tihame Vadisi'nde, sağdaki ağacın yanındadır" diye haber verdi. Bunun üzerine Abdülmuttalib, denilen yere gitti ve torununu buldu. (Diyarbekrî) Buluşmadan sonra büyük bir özlemle O'nu kucaklayıp; "Canım sana feda olsun! Ben Sen'in deden Abdülmuttalib'im!" dedi. O'nu öptü, kucakladı ve bağrına bastı." (Halebî)

Abdülmuttalib kucığında Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile birlikte, Halime'nin bulunduğu yere geldi. Gözyaşlarını tutamayan Halime, hemen Kâinatın Efendisi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) sarıldı, öpüp kokladı. Oradan hep birlikte Âmine'nin yanına gelerek, Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) üzüntüyle annesine teslim ettiler ve Abdülmuttalib'in hediyeleri ile yurtlarına geri döndüler.

Artık Fahr-i Âlem (sallallahu aleyhi ve sellem) annesi ile beraberdi fakat bu beraberlik çok uzun sürmedi. Doğmadan babasını kaybeden Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), 6 yaşında iken annesi ve dadısı Ümmü Eymen'le beraber hem akraba ziyareti hem de babasının mezarının ziyaretinin ardından geri dönerken annesini Ebva denilen yerde kaybetti. Bu yüzden dadısı Ümmü Eymen, Hazreti Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) Abdülmuttalib'e teslim etmişti. Birkaç sene de dedesiyle beraber kaldıktan sonra, Abdülmuttalib de vefat etmişti. Abdülmuttalib'in vefatından sonra, amcası Ebu Talib'in yanında kaldı. Artık Nebiler Serveri (sallallahu aleyhi ve sellem) Ebu Talib'in himayesi altındaydı.

Devam edecek inşallah.

Selam ve dua ile...

## **“YÜCE GÖNÜLLÜ HAZRETİ ÖMER’İN ALLAH İLE İRTİBATI”**

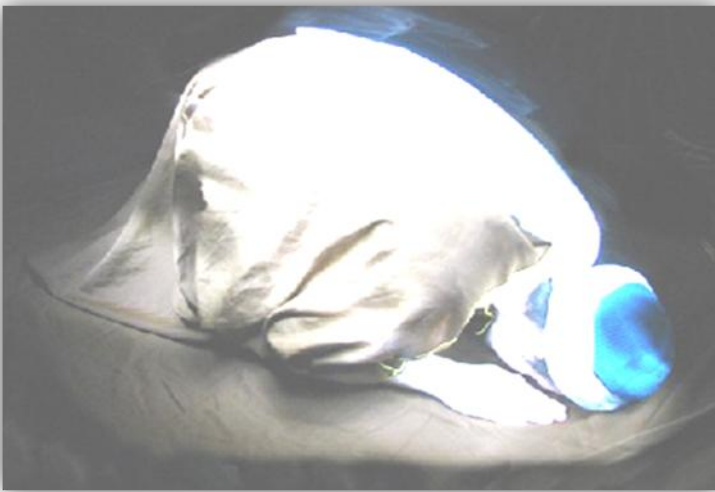
Yüce Gönüllü Hazreti Ömer’in Allah ile irtibatı derken bu irtibattan kastettiğim şey; irtibat vesilelerinin en kuvvetli bağı olan namazdır. Daha doğrusu Hazreti Ömer Efendimizin namazıdır. Namaz; mümin’in miracı, Rabbi ile dertleşmesi, Rabbine naz ettiği, Rabbini tanıdığı, Muhammed Mustafa’nın (sallallahu aleyhi ve sellem) getirdiğine iman ettiği Rabbine dönüş hali...

Geceleri kalkıp sabahlara kadar namaz kılan, yana- yakıla dua eden bir halife... Hazreti Ömer Efendimiz aile efradını gece ibadeti için *“Ailene namazı emret; kendin de ona sabırla devam et. Senden rızık istemiyoruz; (aksine) biz seni rızıklandırıyoruz. Güzel sonuç takva ile dir.”* (Taha, 132) ayetini okuyarak uyandırır. Ağlamaktan dolayı yüzünde iki siyah çizgi oluşan mana âleminin sultanı Hazreti Ömer Efendimiz cemaat içinde kendini tutamayıp ağladığında sesi arka saflardan işitilecek kadar kendinden geçerdi. Çoğu zaman ayetlerin gerisini ağlamasından dolayı getiremez, bazen düşer bayılır daha sonralarda insanlar Onu hasta zannederek evine ziyarete giderlerdi. Bir keresinde Yusuf Suresinde: *“ Ben gam ve kederimi sadece Allah’a arz ediyorum ”* (Yusuf, 86) ayetine gelip takılmış ve ayeti tamamlayamadan rükûa gitmişti.

Sultanlar Sultanı Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) göz bebeği Hazreti Ömer Efendimiz, Rabbi ile irtibat adına namaza durduğunda; bu dünya ile olan bütün bağlarını koparır, kendini mana âleminin o huzur iklimine salar ve adeta kendinden geçerdi. Nitekim Ebu Lü’lü isimli talihsiz kişi tarafından namazda iken hançerlendiğinde, kendi ifadesine göre üçüncü hançeri yiyinceye kadar kendisine kasteden o caniyi bir köpek zannetmiş Yüce Halife. Misver bin Mahreme anlatıyor: **“Ömer vurulduğu zaman bayılmıştı. Ayrılmaya çalışmaları ise sonuç vermiyordu. O arada bazıları ‘Eğer daha ölmemişse Onu namazdan başka bir şeyle ayıtamazsınız’ dediler. Bunun üzerine bazıları ‘Ey müminlerin emiri! Namaz vaktidir.’ diye seslendi. Ömer ‘Ya Allah! Namaz kılmayanın İslamiyet’ten nasibi yoktur.’ diyerek ayağa kalktı.”**

Namaz deyince kendini, her şeyini unutan halife... Rabbim bizi her daim, her secdeye vardığımızda Hazreti Ömer Efendimizin hali ile hallendirsin inşallah.

Gelin bir de Hazreti Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) dilinden Hazreti Ömer’i tanıyalım.



-Ümmetler içinde ‘mulhemun’ (ilhama mazhar olarak konuşan) kişiler vardır. Eğer benim ümmetimden (bu konuda) birisi varsa, o da Ömer Bin Hattab’tır. (TIRMİZİ, İMAM AHMED)

-Sizden önceki Beni İsrail içinde peygamber olmadığı halde (hak ve hakikati konuşan) insanlar vardı. Eğer benim ümmetimden de bunlardan birisi varsa, bunların bir tanesi Ömer’dir. (BUHARİ)

-Ömer’e buğz eden bana buğz etmiştir. Ömer’i seven muhakkak beni sevmiştir. (İBN-İ ASAKİR)

-Ömer’in gazabından korkun, çünkü O gazaplanınca, Allah da gazap eder. (MÜSLİM)

-Bana Cebrail (aleyhisselam) geldi ve şöyle

dedi: *“Ömer’e selam söyle ve Ona bildir ki; Onun hiddeti izzettir, rızası da adalettir.”* (SUYUTİ, CAMİ’UL KEBİR)

**YA RAHMAN! BİZLERİ HAZRETİ RASULULLAH’IN (SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM) AHLAKI VE HAZRETİ ÖMER EFENDİMİZ’İN AHLAKIYLA AHLAKLANDIR. (ÂMİN)**



## BOŞANMAK HARAM DEĞİLDİR

Dergimizin bu sayısında, detayların fazla bilinmediği, çoğu zaman da araştırma gereği duyulmayan, genellikle gelenek ve göreneklere göre şekillenmiş olan, ancak her Müslüman'ın hükümlerini öğrenmesinin farz olduğu talak (boşanma) konusuna temas etmeye çalışacağım. Konuya öncelikle, inanlar için delil olan şu ayet-i kerime ile başlamak istiyorum:

“Ey Peygamber! Kadınları boşayacağınız vakit, onları iddetlerini gözeterek boşayın ve sayın.” (Talak ,1)

Ayet-i kerimede de açıkça belirtildiği gibi boşanmak haram değildir. Zira Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz de zevcesi Hazreti Hafsa'yı boşadı sonra geri döndü. (Ebu Davud)

İddetlerini gözeterek boşayın ve sayın tabiri de erkeğin karısını üç ayrı adet dönemi bittikten sonra, her birinde birer sefer olarak boşamaktır. Üç boşamayı bir seferde yapmak ise haram görülmüştür. (Emanet ve Ehliyet)

İmam-ı Merginani'nin Feyz'ül Kadir eserinde boşanmak helal hatta bazı hallerde vacip görülmüştür. Ancak boşanmayı mubah kılan herhangi bir zaruret olmaksızın, boşanmayı talep etmenin uygun olmadığını Rasulullah (sallallahu aleyhi vessellem) Efendimiz şöyle ifade etmiştir: “Kocasından bir sıkıntı olmadığı halde boşanmayı isteyen kadına cennetin kokusu haram olur.” (Ebu Davud) Bir başka hadis-i şerifte de; “Cenab-ı Hakk'ın en sevmediği helal boşanmaktır.” (Ebu Davud) buyrulmaktadır.

## BOŞANMAYI MÜBAH KILAN HALLER

Elbette her çiftin kendine has ilişkisi olduğundan, sıkıntıları da farklılık gösterecektir. Ancak İslam âlimleri hukuki noktada bazı temel çizgileri belirlemiştir. Boşanmayı mubah kılan halleri başta İmam-ı Merginani olmak üzere âlimlerimiz şöyle sıralamışlardır;

- Eşlerin birbirinden nefret etmesi
- Birbirlerine zulmetmeleri
- Cinsel ihtiyaçlar hususunda yetersizlik veya hastalık olması
- Bedensel, zihinsel ve ruhsal bir hastalık olması
- Eşlerden birinin Allah'ın emir ve yasaklarına uymaması
- Eşlerden birinin dinden dönmesi
- Kötü ten ve ağız kokusu
- Birbirlerinden habersiz velileri tarafından nikâhlanmış, ancak kendi rızalarının olmaması
- Kocanın evin nafaka ve geçimini sağlamaması
- Eşlerden birinin kısır olması veya çocuk istememesi vb. gibi sebepler boşanmayı mubah kılmaktadır. (Fezül Kadir)

Son olarak konuyu Üstadımız Mustafa ÖZBAĞ Beyefendi'nin, bu konudaki şu sözleri ile bitirmek istiyorum: “İslam'da, Hıristiyanlık ve Yahudilikteki gibi ne evlenmek ne de boşanmak yasaktır. Zaruret var ise devam etmeye zorlamaya gerek yoktur. İslam'ın bize çizdiği helal daireyi daraltmaya da gerek yoktur. Evlenmek doğal olduğu gibi boşanmak da doğaldır.”

Boşanma konusuna önümüzdeki sayılarda da değinmeye çalışacağım inşallah...



## KARDEŞLER ARASINDA KISKANÇLIK VE KAUGALAR - 1

Kardeş kıskançlığı birçok psikologa göre çocuğun verdiği normal bir tepkidir. Kardeşlerin arasındaki yaş farkı ne kadar az olursa kıskançlığın da o kadar az görüldüğü tespit edilmiştir.

Bazı çocuklar kardeşlerine fiziksel saldırılarda bulunur. Onu sevmediğini hatta ondan nefret ettiğini söyler. Psikologlar böyle durumdaki çocukların tepkisinin kardeşine değil, anne babaya olduğu görüşündedirler. Bazı çocuklar ise anne babanın gözünden düşmemek için onu sevmediği halde seviyormuş gibi görünüp rol yaparlar.

Kardeşlerin kendi aralarında kıskançlık ve kavgalarının artmasının da azalmasının da kontrolü anne babanın elindedir. Ailenin dengeli davranışı kıskançlığın en az seviyeye inmesine ve ortadan kalkmasına yardımcı olur.

Anne babaya düşen kardeşlerin arasındaki diyalogu kendilerinin oluşturmalarına fırsat vermektir. Şikâyetleri önemsenmemelidir çünkü şikâyetleri önemsemek bir süre sonra şikâyet sayısını artıracak gibi kardeşler arasındaki geçimsizliği de artırır ve birbirlerine karşı olumsuz duygular beslemelerine neden olur.

Çocuklardan biri bir tartışma sonucu kardeşini şikâyet eder de anne baba bu şikâyet sonrası haklı ve haksız olanı bulmaya çalışır, haklı olan ile ilgilenip haksız olanı cezalandırmaya kalkarsa haklı olan çocuk bundan haz alır ve anne babasına daha yakın olduğunu düşünür. Bir süre sonra haksız görülen çocuk en küçük bir tartışmada anne babaya gelip şikâyet ederek yakın olamaya ve kendini haklı göstermeye çalışır. Böylece hem kendi aralarındaki diyalog zedelenir hem de çocukta şikâyet etme gibi hoş olmayan bir alışkanlık ahlak olarak oturur.

Çocukların arasındaki çatışmalara müdahale etmek oldukça yanlış bir davranıştır. O an o çatışmaya müdahale etmek konunun çözüldüğü anlamına gelmez. Sadece o anlık çözüm gibi görünür. Böyle bir çatışmada birbirlerine duygusal veya fiziksel anlamda zarar vermeye başlarsa yapılması gereken, sinirlenmeden ve bağırmadan “Siz şu an bir arada bulunmaya hazır değilsiniz” diyerek buldukları mekânda onları birbirlerinden ayırmaktır.



## CAM PARÇALARI MI YOKSA ELMASLAR MI? SEÇİM SİZİN...

“Görüyorum ki şu dünya hayatında en bahtiyar odur ki; dünyayı bir misafirhane-i askerî (askeri misafirhane) telâkki (kabul) etsin ve öyle de iz’an (kesin inanma) etsin ve ona göre hareket etsin. Ve o telâkki ile en büyük mertebe olan mertebe-i rızayı çabuk elde edebilir.” (Bediüzzaman Said Nursi)



Yukarıda geçen sözden de anlaşılıyor ki; dünyaya ait işler kırılmaya mahkûm şişeler hükmündedir, değeri bir cam parçası ile eşdeğerdir. Ahirete yönelik işler ise gayet sağlam elmaslar kıymetindedir. İnsanın yaratılışındaki şiddetli merak, hararetli muhabbet, dehşetli hırs ve diğer şiddetli hisler, ahirete yönelik işlerde kullanılmak için verilmiştir. O şiddetli hisleri dünya işlerine kullanmak, kırılacak şişelere elmas fiyatını vermek demektir. Muhakkak gidilecek ebedi bir âlem var. Ve insana, o ebedi âleme hazırlık için verilen ulvi his ve duyguları dünyaya sarf etmek, onların değerini binden bire indirir.

Şüphesiz ki; insanın emelleri, istek ve arzuları gözünün gördüğü yer kadar geniştir. İktidarı ise ancak elinin yetişebildiği derecededir. Madem böyledir; insan elinin yetişmeyeceği dünyevi istek ve arzuları için ahireti bir kenara bırakmamalı, kendisindeki azim ve gayreti bu yönde kullanmalıdır. Mesela aşk... Şiddetli bir muhabbettir. Eğer fani sevgililere yönelik kullanılırsa, ya o aşk kendi sahibine daimi bir acı verir, kalbi ızdırıp içinde ağlatır ya da o mecazi mahbup o şiddetli muhabbete değmediği için gerçek bir sevgiliyi arar. Böylece aşk-ı mecazi, aşk-ı hakikiye inkılap eder.

İnsanda aşk gibi binlerce his var. Ve her birinin iki mertebesi var; biri mecazi, biri hakiki. Mesela; gelecek endişesi. İnsan şiddetli bir surette geleceğinden endişe ettiği vakit, bakar ki endişe ettiği o geleceğe yetişmek için elinde bir senet yok. Hem de kısa olan istikbal (gelecek) o endişeye değmiyor. Sonra ondan yüzünü çevirip, kabirden sonraki hakiki geleceği yani ahireti için endişe etmeye başlar. Mala ve makama karşı şiddetli hırs gösterir. Bakar ki, geçici olarak ona verilmiş o fani mal ve musibetli şöhret ve gösterişe sebep olan makam, o şiddetli hırsa değmiyor. Ondandır, hakiki makam olan manevi mertebelere ve Allah’a yakınlık derecelerine ve salih amel işlemeye yönelir. Fena bir haslet olan hırs-ı mecazi ise, yüce bir haslet olan hırs-ı hakikiye döner.

İşte bu misaller gibi insanlar, kendilerine verilen cihazat-ı maneviye’yi (manevi duygular) eğer nefsin ve dünyanın hesabına kullansalar ve dünyada ebedi kalacakmış gibi davransalar; rezil bir ahlaka, israfata ve abesiyete sebep olur. Eğer hislerinin hafiflerini dünya işlerine, şiddetlilerini uhrevi vazifelere yöneltse; o vakit saadet-i dareyne vesile olur...

İşte tahminimce nâsihlerin (nasihat eden) nasihatlerinin şu zamanda tesirsiz kalmasının bir sebebi şudur ki: Ahlâksız insanlara derler, “Haset etme, hırs gösterme, adavet (düşmanlık) etme, inat etme, dünyayı sevme.” Yani “Fitratını değiştir” gibi, zahiren onlarca mâlâyutak (güç yetirilmez) bir teklifte (görev yükleme) bulunurlar. Eğer deseler ki, “Bunların yüzlerini hayırlı şeylere çeviriniz, mecralarını değiştiriniz”; hem nasihat tesir eder, hem de daire-i ihtiyarlarında (güç yetirebilecek alan) bir emr-i teklif (görev emri) olur. (Bediüzzaman Said Nursi)



## CENNETLE MÜJDELENER SAHABE SAİD BİN ZEYD (radiyallahu anh)

ONLAR YILDIZLAR/Deniz SOYLU

Rasulullah Hazretleri (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hadis-i şerifinde Aşere-i Mübeşşere hakkında şöyle buyurur: “On kişi cennettedir. Ebu Bekir cennettedir. Ömer cennettedir. Osman cennettedir. Ali cennettedir. Zübeyr, Talha, Abdurrahman bin Avf, Ebu Ubeyde bin Cerrah, Sa’d bin Ebi Vakkas cennettedir.” Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bu dokuz kişiyi zikredip, sustu. Eshab-ı Kiram sordu: “Ya Rasulullah onuncusu kimdir?” Rasulullah Efendimiz buyurur ki: “Said bin Zeyd cennettedir.” (Ahmed bin Hanbel)

Aşere-i Mübeşşere’den olan Said bin Zeyd (radiyallahu anh) Mekke’de dünyaya geldi. Künyesi Ebu Aver ve Ebu Sevir’dir. Nesebine bakarsak Said bin Zeyd bin Amr bin Nüfeyl bin Rezah bin Adivy bin Ka’b bin Lüey idi. Ka’b bin Lüey’de Rasulullah Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)’in nesebi ile birleşir. Annesi Fatıma binti Ba’ce, babası Zeyd bin Amr’dır. Dedesi Amr ise Hz. Ömer İbni Hattab’ın amcasıdır.

Said bin Zeyd Hazreti Ömer’in hem eniştesi hem de kayınbiraderidir. Zeyd’in kız kardeşi Atike binti Amr Hz. Ömer’in, Hz. Ömer’in kız kardeşi Fatıma binti Hattab da Zeyd’in hanımıydı. Said bin Zeyd’in şemali esmer tenli, uzun boylu ve saçları gür idi.

Said b. Zeyd (radiyallahu anh) Peygamberimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) Dâr-ı Erkam’a girip, orada halkı gizlice İslamiyet’e davete başlamasından önce Müslüman olmuştur. Hatta Hazreti Ömer’den (radiyallahu anh) önce Müslüman olanlardandır.

Hazreti Ömer’in Müslüman olmasına vesile olan Zeyd zamanını devamlı ibadetle geçirirdi. Dünya ve dünya nimetlerinden daha çok ahireti düşünürdü. Makam ve mevkiyi hiç düşünmez ancak kendisine bir vazife verilirse, bunu en iyi şekilde yerine getirirdi. Cihadı çok sever, gösterişi hiç sevmezdi. Müslüman olunca Mekke’de diğer Eshab-ı Kiram gibi müşriklerden çok eziyet çekip, işkence gördü ama o Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ile birlikte Bedir Savaşı hariç Uhud, Hendek gibi tüm savaşlara katıldı.

Yermük Savaşı’na katıldığında savaşın en kızgın anında, düşman birlikleri İslam Ordusunun sol tarafına saldırdı. Düşman galip gelecek gibiydi. Said bin Zeyd hemen atına atlayarak şöyle dedi: “Cesaret ve kahramanlık dünyada insana şeref, ahirette rahmet bahşeder. Bu ikisini de kazanmaya çalışalım.” Bu sözlerle coşan İslam askerleri daha büyük bir gayretle savaşmaya başladı. Sonunda Zeyd’in düşman kumandanını öldürmesiyle düşman paniğe kapıldı, her taraf bozguna uğradı ve Müslümanlar büyük bir zafer kazandı. Said bin Habib der ki: “Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali, Zübeyr, Talha, Abdurrahman bin Avf, Ebu Ubeyde bin Cerrah, Sa’d bin Ebi Vakkas ve Said bin Zeyd’in Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) katındaki yerleri birdi. Onlar savaşta her zaman Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) önünde, namazda ise arkasındaydılar.” (Buhari)

Sahabe efendimiz Said bin Zeyd Hazreti Ömer’e (radiyallahu anh) çok değer vermiş ve onu kabre koyarken ağlamaya başlamıştı. “Ya Zeyd niçin ağlıyorsun?” diye sorulduğunda Zeyd; “İslam dini ve Müslümanlar için ağlıyorum. Çünkü Hazreti Ömer’in şehit edilmesi, İslam’da açılan bir deliktir. Bu delik de kıyamete kadar kapanmayacaktır.” dedi. Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed’den (sallallahu aleyhi ve sellem) kırk sekiz hadis-i şerif rivayet etmiştir. Bir hadiste; Bir kadın Said bin Zeyd’in evinin bir kısmının kendi malı olduğunu iddiası ile mahkemeye müracaat etti. Bunun üzerine Zeyd dedi ki: “Evi ona bırakınız. Ben Rasulullah’tan (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurduğunu işittim: ‘Her kim hakkı olmaksızın bir karış yer alırsa, kıyamet gününde yedi kat yerin dibinden başlayarak onun boynuna dolanacaktır. Allah’ım! Eğer bu kadın yalancı ise gözünü görmez et, kabrini de evinde yap.’” Zeyd’in duası tuttu ve çok geçmeden kadının gözleri görmez oldu ve evine giderken bir kuyunun içine düşerek öldü. O kuyu da kabri oldu.” (İbn Hacer el-Ahmed bin Hanbel)

Said bin Zeyd M.671 senesinde, yetmiş yaşlarında, bir cuma günü Medine’ye yakın olan Akik’te ebedi saadet âlemine göçtü. Cenazesini Said bin Ebi Vakkas (radiyallahu anh) yıkayıp, namazını Abdullah bin Ömer (radiyallahu anh) kıldırdı. Medine’deki Baki kabristanlığına Eshab-ı Kiramın omuzlarında getirildi, Said bin Ebu Vakkas ile Abdullah bin Ömer kabre indirerek defnetti.

Allah şefaatlerine nail eylesin...



Birçoğumuz Emir Sultan Hazretleri'ni büyük bir evliya olarak tanımaktayız. Ben de bu büyük evliyanın hayatından bahsedeceğim. Emir Sultan Hazretleri 1368 (H.770) yılında Buhara'da dünyaya gelmiştir. Asıl adı Mehmed Şemseddin'dir. Babası Emir Külal Hazretleri'dir. Soyu Seyyidlerden olup Hazreti Hüseyin Efendimiz'in soyundandır yani Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) torunudur.

Gönül dostunun babası geçimini çömlükçilikle sağlamaktaydı. Küçük yaşta annesini kaybeden Emir Sultan Hazretleri babasının mesleği olan çömlükçiliği öğrenmişti. Babası mesleği dışında oğluna dünyevi ve uhrevi ilim de öğretmişti. Emir Külal Hazretleri Nakşibendiyye Tarikatının Nurbahşiye koluna mensuptu. Mehmed Şemseddin Hazretleri'nin ilk hocası, ilk yol göstericisi babası olmuştur. 18 yaşında babasını kaybettikten sonra bir süre Buhara'da kaldı ve aldığı ilahi emir üzerine Mekke'ye gitti. Hac vazifesini yerine getirdikten sonra Medine'ye geçti. Niyeti, Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek kabr-i şerifine yakın bir yere yerleşmek ve ömrünün sonuna kadar orada kalmaktı. Medine'ye geldiğinde kalacak yer bulamadı. Seyyidler için ayrılan bir misafirhane olduğunu duydu ve o misafirhaneye gidip bir köşeye hasırını serdi.

Orada kalanlar "Burası seyyidlere aittir." dediler. Gönül dostu da "Ben seyyidim, Hazreti Hüseyin'in soyundan geldim." dese de ispat etmesini istediler. Etrafında tanıdığı olmayınca düşündü ve benim şahitliğimi yapacak birini buldum diyerek, misafirhane görevlilerinin kendisini takip etmesini istedi. Mescid-i Nebi'ye gelip Peygamberimiz'in kabrine dönerek "Essalamu âleyküm ya cedit!" deyince kabirden çok tatlı bir ses duyuldu: "Ve âleyküm selâm ya vedit!" Mahcubiyetin zirveye çıktığı an... Başlar yere eğildi, gözlerden yaşlar akmaya başladı. Gelen Sultanlar Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) emanetiydi.

Emir Sultan Hazretleri'nin gönlündeki muradı orada yaşamak ve ölmektir. Fakat o bir mürşitti ve ilmini öğretmesi gerekmekteydi. Sonra bir gece rüyasında Efendiler Efendisi Peygamberimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Hazreti Ali (keremallahu veche)Efendimiz'i gördü. Kendisine manevi bir görev verildi. Gidecekti hayalini kurduğu topraklardan... Kendisine yolda üç kandilin eşlik edeceği ve bu kandiller nerede sönerse orada İslam'ı insanlara anlatacağı söylenmişti. Müritleriyle yola çıkan Emir Sultan Hazretleri, Anadolu'yu kandillerin ışığında geçip gitti. Bursa'ya geldiğinde kendilerine yol gösteren kandiller söndü. İşareti alan Emir Sultan Hazretleri Bursa'ya dergâhını kurdu. İlmi ve edebi ile Bursalıların gönlüne taht kuran gönül dostu dünya ve ahiret saadetini yaşayacağı Hundi Fatıma Hatun'unun da kalbine mutluluk tahtını kurmuştu. Bu mutlu birliktelikten bir erkek iki kız çocuğu dünyaya gelmişti. Ve Bursa'da yıllarca ilmi, edebi, aşkı ile hizmetini sürdürmüştü...

İnşallah bir sonraki sayımızda da gönlümüzün dostu olan Emir Sultan Hazretleri'nin hayatına kaldığımız yerden devam edeceğim.

AŞK İLE KALIN...

## CİĞERPARE FATİMA (RADIYALLAHUA ANHA) BİR GÖK EHLİ DÜĞÜNÜ

Cennet hanımefendisi Hazreti Fatıma (radiyallahu anha) annemiz artık büyümüş, evlenme çağına gelmişti. Bu nedenle de talipleri artmaya başlamıştı. Hazreti Ebubekir (radiyallahu anh) ve Hazreti Ömer (radiyallahu anh) Efendilerimiz O'nunla evlenmek istemişlerdi. Fakat Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) "Ben kızım hakkında Allah'ın emrini bekliyorum." buyuruyordu. Hazreti Ebubekir (radiyallahu anh) de bu konuyu Hazreti Ali (radiyallahu anh) Efendimiz'e açarak O'nun talip olmasını istedi. Hazreti Ali (radiyallahu anh) da; "Şüphesiz Fatıma dünyada istenilebilecek en yüksek kadındır. Zira O'nun babası (sallallahu aleyhi ve sellem) âlemlere rahmettir, tüm insanların en faziletlisidir. Lakin beni Fatıma'ya istemekten alıkoyan şey ise fakirliğimdir." buyurdular. Hazreti Ebubekir (radiyallahu anh) ise bugün bizlere örnek olacak şu cümleleri söyleyerek, Hazreti Ali'yi (radiyallahu anh) cesaretlendirmişti: "Ey Ali, böyle söyleme. Çünkü dünya ve malının Allah ve Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) yanında hiçbir değeri yoktur. Ben senin Fatıma'ya istemekte harekete geçmeni uygun buluyorum."

Bu olaydan sonra Hazreti Ali (radiyallahu anh) utanarak Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına geldi. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) "Ya Ali, bir ihtiyacın mı var?" diye tekrar tekrar sordu. Hazreti Ali (radiyallahu anh) Efendimiz, edebinden cevap veremeyince, bizzat konuyu kendisi açarak; "Öyle zannediyorum ki Ey Ali! Sen Fatıma'ya istemeye geldin." buyurunca, O da "Evet Ya Rasulullah!" (Tirmizi) diyebildi. Bunun üzerine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kızının yanına giderek; "Ya Fatıma, Ali seni istiyor." dedi. Fatıma da hayâsı nedeniyle sustu. Bu, kabul ettiğine işaretledi. Hazreti Ali (radiyallahu anh) Efendimiz'in elinde mehir olarak sadece hatmiye isimli bir zırh bulunuyordu. Hazreti Ali bu zırhı satın parasını da Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) teslim etmişti. O da (sallallahu aleyhi ve sellem) gelinin ihtiyaçlarını satın alması için paranın bir kısmını Ümmü Seleme'ye (radiyallahu anh) verdi. Diğer kısmı da güzel kokular satın alması için, Hazreti Bilal (radiyallahu anh) Efendimiz'e verilmişti. Hazreti Bilal (radiyallahu anh) şaşkınlıklar içindeydi. Şimdi, kızgın çöllerdeki işkencelerden çıkıp, aşka kokular götürecekti. Babasının kokusu cennet kokusudur dediği kızına (Camussağır) hangisini götürebilirdi. Hazreti Bilal (radiyallahu anh) öylece kalakalmıştı.

Düğün hazırlıkları devam ediyordu. O dönem geleneklerinde nikâhla düğün arasında, belli bir zaman geçirdi. Hazreti Ali (radiyallahu anh) ve ailesi heyecanla bu düğünü bekliyorlardı. Bir gün Hazreti Ali (radiyallahu anh) kardeşi Akil (radiyallahu anh) ile bir duvarı örerken dertleştiler. Akil (radiyallahu anh) "Niçin gelini evine götürmüyorsun?" dedi. Hazreti Ali'nin (radiyallahu anh) yüzü edeple kızarmıştı. Kardeşi Akil (radiyallahu anh); "Haydi Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) gidelim. Sen anlatamazsan ben anlatırım halini." dedi. İki kardeş yola çıktılar. Yolda Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) annemden sonra annem diye iltifat ettiği Ümmü Eymen'le (radiyallahu anha) karşılaştılar. O, durumu anlayarak, gidip Rasulullah'ın eşlerine anlattı. Onlar da Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) bu durumu söyleyince; "Niçin Ali bir şey söylemiyor?" buyurdu. Kadınlar tebessüm ederek, "Utaniyormuş." dediler. Peygamberimiz de (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazreti Ali'yi (radiyallahu anh) çağırıp, "Eşini evine götürmek istiyor musun?" dedi. O da yüreği pır pır ederek, "Evet" buyurdu.

Böylece İbn Abbas (radiyallahu anh) Hazretlerinin rivayetine göre Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki, "Cennet ehli cennette buldukları sırada birdenbire güneş ziyası gibi bir nurun cenneti aydınlatmakta olduğunu görecekler ve dönüp Rıdvan'a, -Ey Rıdvan, cennetin hadimi, biz dünyada iken Rabbimiz bize 'Cennet ehli cennette ne güneş ne de ay görecekler' (İnsan, 8) buyurmuştu. O halde bu nedir? diye soracaklar. Rıdvan onlara şu cevabı verecek; 'Gördüğünüz ne güneş ne de ay ziyasıdır. Ali ve Fatıma'nın tebessüm buyurmaları neticesinde cennet nurlara gark oldu.'" hadisi şerifi hayat buldu.

Bundan sonra Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), "Fatıma'ya Ali'ye nikâh etmemi Allah Teâlâ bana emretti." (İbni Mesud) buyurarak nikâhlarını kıydı. "Fatıma'nın annesi hayatta olsaydı, çeyiz tedarikinde bulunurdu." diyerek, sevgili eşi Hazreti Hatice (radiyallahu anha) annemizi de anıp, hüznünlendi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) yeni evlilerin evine gidip ağzına bir yudum su alıp dua etti ve O'nu tekrardan aynı kaba boşalttı. Sonra da eline aldığı suyu damadın omuzlarına göğsüne ve kollarına serpti. Aynısını ciğerparesi Fatıma'ya da yapıp, Allah'a bu evliliği mübarek kılması için dua etti. Bu sayede bizlere Nuh'un Gemisi (İbn Zübeyr) dediği ehli beyti miras kaldı. Ben de bu bahsi Hazreti Mevlana'nın Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ehli beytinden Yasin soyu diye bahsettiği duasıyla bitirmek istiyorum.

"Allahum! Sen canları Yasin soyunun gittiği yoldan ayırma. Nasıl ki dua etmek bizden kabul etmek de senden ise dualarımızı Yasin soyundan gelenlerin dualarına kat." ÂMİN...

## TEFEKKÜR EDERİM

Fakirin Efkârı isimli bu sayfa bir hayli zamandır dergimizde yer işgal etmekte ama dönüp ardımıza baktığımızda gördük ki hiç bahsetmemişiz fakir kimdir, neye efkârlanır diye. Belki de ilk yazıda anlatmalıydık. Evet, bu geç kalmış bir yazı. Ne diyelim kısmet bugüne imiş.

İşe kelimeleri çözümlenmekle başlayalım. Misal, efkârdan kastımızı izah edelim. Efkâr; fikir kelimesinin çoğul hali, fikirler demek. Yaygın kullanılan anlamı gam olsa da bizim kullanım amacımız bu.

Fikir ise düşünce demek, bir isim. Fiil haline getirmek istersek buna tefekkür demek gerekir. Tefekkür; düşüncenin harekete geçmiş halidir. Kendisine kimi zaman etmek kimi zaman da dalmak kelimeleri refakat ediyor da tefekkür etmek, tefekküre dalmak şekillerinde kullanılıyor. Birkaç zamandır burada efkârımızı harekete geçirip tefekkürlerimizin neticelerini paylaşıyoruz naçizane. Gelgelelim fakire. Fakir kelimesinin sözlük karşılığı muhtaç, yoksul. Yan anlamı ise; ben. Eskiler daha iyi bilir; özellikle ehl-i tasavvuf konuşurken ben demez de kendisinden fakir diye bahseder, tevazu gösterir. Ehl-i tasavvuf Kur'an ve sünnet merkezli düşünür. Şimdi biz neden fakir kelimesinin kullanıldığına Rasulullah'ın hadis-i şeriflerinden fakirlik ile ilgili türlü örnekler getirip delillendirebiliriz. Yorumu açıktır. Biz bir hadis-i şerif nakledip gerisini size bırakıyoruz. Hadis-i şerif şöyle: *Ya Aişe! Bana kavuşmak için fakir olarak yaşa. (Tirmizi)* Meseleyi toparlarsak; fakir muhtaç değil efkâr ise gam değil. Ne kadar toparlandı bilemiyoruz ama bahsi kapatıyoruz. Bu yazının asıl maksadı bizi efkârlandıran iki ayet-i kerimeyi anmak. Evvelce altını çizerek ifade ediyoruz ki bu bir tefsir çalışması olmaktan çok uzakta. Ayetlerin düşündürdükleridir sadece.

**Ayet 1:** *Onlara yeryüzünde fesad çıkarmayın dendiği zaman biz ancak ıslah edicileriz derler. (Bakara Suresi 11-12)* Bağdat'a demokrasi geldiği dönemlerde bu ayete bakışım değişti. Zamanında yeraltı ve yer üstü kaynakları Saddam'a emanet edenler, Bağdat'ın bağırını bombalayarak emaneti geri alırken demokrasi vaat ederek özgürleştiriyorlardı halkı. Evet, Bağdat'ta binlerce Müslüman kardeşimiz kendilerini ıslah etme vaadiyle gelen küfera tarafından özgürleştirildi. Ölümün bahçesi özgürlük parkı oldu onlara. Halen özgürce öldürülüp, özgürce tecavüze uğruyorlar. Ne önemi var. Hamdolsun (!) artık memlekette demokrasi var. Bir kimse bir tartışma programında şöyle demişti; *"Bazı ölümler trajik, bazı ölümler istatistiktir."* Bir porno yıldızının ölümü ne kadar da hüznüydü geçenlerde. Herkes onu konuştu da figan yeri göğü aldı. Peki, Bağdat'ta yerin göğün almadığı cesetlerden kim bahsediyor? Onlar kayıtlara istatistikî bilgi olarak geçiyor. Ana haber bültenlerinde dahi anılmıyor artık. Alışıldık, günlük olaylar işte. *"Ümmetim bir vücut gibidir. Vücudun azalarından biri hastalandığında diğer azalar bundan acı duyar."* hadis-i şerifinin neresindeyiz? Bence çok Irak'ında... Peki, yangın ümmetin neresinde? Afrika? Ortadoğu? Kafkasya? En gündemde olan örnek; Libya. Geçtiğimiz yıllarda Kaddafi'ye en çok silah satan ülkeler; Almanya, İtalya, Fransa. Karşılıklı atılan bombaların menşeleri aynı. İki tarafta ortak olan hatta ortak ölen Müslümanlar... Eskiden aşığa bir tek Bağdat sorulmazdı, şimdi nerede bir Müslüman var ise oradan bahsedecek dermanımız yok.

**Ayet 2:** *Dinlerini parçalayanlardan ve bölük bölük olanlardan olmayın. Bunlardan her fırka kendilerinde olanla böbürlenmektedirler. (Rum Suresi 32)* Yukarıda ümmet olma bilincini söylerken unutulmuş bir sünneti anar gibi, tatlı bir hatıradan bahseder gibiydik ya hep bu bölünmüşlüğümüzden. Oysa Allah-u Teala açıkça yasaklamış bölünmemizi. Yasaklanan bir başka şey ise kendi dâhil olduğumuz grupla böbürlenmek. Eyvah ki ne eyvah! Cemaatlerin birbirlerini küfürle itham ettiklerine şahit oluyoruz. Yeryüzünde bir tek kendileri Müslümanmış gibi davrananlar var. Artık uyanma zamanı. Özlemimiz *"La ilah illallah muhammedunresulullah diyen bizim kardeşimizdir. Demeyen ise kardeş adayımızdır."* (Mustafa Özbağ) diye düşünenlerin artacağı günlere.

Bölündük ey ümmet, unutmayalım 'biz'i!



# ÇEŞNİ

## H.AZRETİ PİR'DEN

# 3 SORU CEVAP

### ÜÇ SORUYA MUHTEŞEM ÜÇ CEVAP

Mevlana Celaleddin-i Rumi'ye felsefecilerden bir grup geldi. Soru sormak istediklerini bildirdiler. Mevlana Hazretleri bunları Şemseddin-i Tebrizi'ye havale etti. Bunun üzerine O'nun yanına gittiler. Şemseddin-i Tebrizi Hazretleri mescitte, talebelerine bir kerpiçle teyemmümün nasıl yapılacağını gösteriyordu. Gelen felsefeciler üç soru sormak istediklerini belirttiler.

Şemseddin-i Tebrizi; "Sorum" buyurdu. İçlerinden birini sözcü seçtiler. Hepsinin adına o soracaktı. Sormaya başladı:

"Allah var dersiniz ama görünmez, göster de inanalım." Şemseddin-i Tebrizi Hazretleri;

"Öbür sorunu da sor." buyurdu. O;

"Şeytanın ateşten yaratıldığını söylersiniz, sonra da ateşle ona azap edilecek dersiniz. Hiç ateş ateşe azap eder mi?" dedi.

Şemseddin-i Tebrizi; "Peki öbürünü de sor." buyurdu. O;

"Ahirette herkes hakkını alacak, yaptıklarının cezasını çekecek diyorsunuz. Bırakın insanları canları ne istiyorsa yapsınlar, karışmayın." dedi.

Bunun üzerine Şems-i Tebrizi, elindeki kuru kerpiçi adamın başına vurdu. Soru sormaya gelen felsefeci derhal zamanın kadısına gidip, davacı oldu. Ve:

"Ben soru sordum, o başıma kerpiçle vurdu." dedi. Şemseddin-i Tebrizi;

"Ben de sadece cevap verdim." buyurdu. Kadı bu işin açıklanmasını istedi. Şemseddin-i Tebrizi şöyle anlattı:

"Efendim, bana "Allah-u Teâlâ'yı göster de inanayım." dedi. Şimdi bu felsefeci, başının ağrısını göstereceğini söyledi. İşte Allah-u Teâlâ'da vardır, fakat görünmez. Yine bana, şeytana ateşle nasıl azap edileceğini sordu. Ben buna toprakla vurdu. Toprak onun başını acıttı. Hâlbuki kendi bedeni de topraktan yaratıldı. Yine bana; "Bırakın herkesin canı ne isterse onu yapsın. Bundan dolayı bir hak olmaz." dedi. Benim canım onun başına kerpiçi vurmaya istedi ve vurdu. Niçin hakkını arıyor? Aramasa ya! Bu dünyada küçük bir mesele için hak aranır, o sonsuz olan ahiret hayatında niçin hak aranmaz?" buyurdu. Felsefeci, bu güzel cevaplar karşısında mahcup olup söz söyleyemez hale düştü.

# RASULULLAH (sallallahu aleyhi ve sellem) BUYURUYOR Kİ;

“Allah (celle celalühu)

üç kimseyi sever, üçüne de buğz eder.  
Sevdikleri kimseler: Fisebillâh gaza eden,  
sabırla ve ihtisapla (ecrini ümit ederek)  
ölünceye kadar harp eden; Eza eden komşusuna,  
Allah onu, elinden kurtarıncaya kadar sabreden;  
Bir cemaatle sefere çıkan, geceleyin uyku bastırıp  
inip uykuya yattıklarında kalkıp temizlenen ve  
Allah'dan ümit ve korku ile namaz kılan.  
Buğz ettiği kimseler ise: Başa kakıcı, hasis; Böbürlenmiş kibirli kimse;  
Çok yemin eden tacir.” **Hazreti Ebû Zerr (radiyallahu anh)**

Allah (celle celalühu) üç yerde sükûtu sever: Kur'an okunurken,  
Cephede düşmanla karşılaşınca ve Cenazede. **Hazreti Zeyd İbni Erkan (radiyallahu anh)**

Allah (celle celalühu) sizin için şu üç şeyi hoş görür, üç şeyden de hoşlanmaz. Hoşlandıkları: Kendisine kul olup, O'na kimseyi şerik koşturmak; Allah'ın ipine (Kur'ana) hep birlikte yapışıp asla tefrikaya düşmemek; Başınızdaki emirimize hayırhahlıkta bulunmak. Hoşlanmadıkları ise: Çok konuşmak, çok sual sormak ve mal telef etmek. **Hazreti Ebû Hureyre (radiyallahu anh)**

Allah (celle celalühu) şu üç taifeye güler (Hem hoşnut olur, hem taltif eder.): Namaz safındakilere, gece yarısı namaz kılanlara, saffi harbde fisebillâh cihad edenlere. **Hazreti Ebû Said (radiyallahu anh)**

Allah (celle celalühu) üç şeyden başkasını eli ile yaratmadı. Diğerleri, "Ol" dedi, hemen oldu. Levhin kalemi, Âdem (aleyhisselam), Cenneti Firdevs. Ve bu Cennete buyurdu ki: "*Hasis, sende, Bana komşu olamaz. Deyyus (ürzünü kıskanmayan) senin kokunu bile duyamaz.*" (ki bu Cennetin kokusu beş yüz yıllık mesafeye gider.) **Hazreti Ali (radiyallahu anh)**

Allah (celle celalühu) sizi üç halden emin etti: Size Peygamber beddua edip de mahvolacak değilsiniz. Ehli küfür sizi mahvedecek kadar galebe edecek değil. Dalâlet üzerinde ittifak edecek değilsiniz. Allah (celle celalühu) eli (rahmeti) cemaatle beraberdir. Müslümanların çoğunluğuna tabi olun. Ayrılan Cehenneme ayrılır. Sizi bu üç şeyden emin etti ve şu üç şeyden ise korkuttu: Duhan, mümini nezle gibi tutar, kâfiri ise şişirtir ve mafsallarını çıkartır. Dabbe, Deccal (ki bütün Peygamberler bunun şerrinden Allah'a sığınmışlardır.) **Hazreti Ebû Malik (radiyallahu anh)**

Ümmetim üç sülüstür. Üçte biri Cennete hesapsız girer. Üçte biri hafif hesaplı girer. Üçte biri temizlenir (cehennemde). Bunun üzerine melekler tarafından Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) 'a duyurulur ki, bunları "*Lâ ilâhe illallahu vahdehû*" derken duyduk. Allah buyurur ki: "Doğru söylediler. Gerçek mabud ancak Benim. Onları "*Lâ ilâhe illallahu vahdehû*" sözü sebebiyle Cennete koyun. Ve günahlarını kâfirler üzerine yükleyin." Bu hal Allahu Teâlâ'nın: "*Kendi günahlarını yüklenenler ve onunla beraber diğerlerinin günahlarını da yüklenenektir*" mealindeki ayetin tefsiridir. **Hazreti Avf bin Malik (radiyallahu anh)**

Üç şey bana verildi: Saf halinde namaz kılmak, "Selam" ki, ehli cennete mahsustur, "Âmin" ki, Harun'dan başkasına verilmemiştir. Zira Hz. Musa dua ettiğinde Harun Âmin derdi. **Hazreti Enes (radiyallahu anh)**

Cennet ehli üçtür: Adaletli ve tevfiyatlı sultan, Akrabasına ve her müslümana merhametli, rakik kalbli kimse, Hem fakir, hem afif, hem de sadaka veren kimse. Cehennem ehli de beş sınıftır: Tamahını gizleyemeyen hiyanet eden, Akşam sabah demeden, ehline veya malına her muamelede oyun yapan, Aklı yok, kendine hâkim değil, nefesine zebun, hiçbir şeye hayrı olmayan, kötü ahlâklı, fena lisanlı olan, Bu meyanda hasislik ve yalanı olan. **Hazreti İyad (radiyallahu anh)**

Amellerin en dürüstü üç nevidir: Nefsinde insanlara karşı insafı olmak, din kardeşini malında aynı derecede hak sahibi görmek, her hal üzerinde Allah'ı zikretmek. **Hazreti İbni Ömer (radiyallahu anh)**

## MALAZGİRT ZAFERİ

(...)

Sayınca çok büyük Bizans Ordusu'na karşı savaşmak Alparslan'ın ne kadar cesur bir komutan olduğunu gösteriyordu. Romanos Diogenes'in kuvvetli ordusuna karşı, az bir kuvvetle hücumla geçti. Sanki yer gök sarsılıyordu. Süvariler; kanat açmış kuşlar gibi, Bizans Ordusu'nun üzerine akın ettiler. Bir yıldırım gibi doludizgin gittiler. Bizans Ordusu da, küçümsediği Selçuklu Ordusu'na karşı hücumla geçti. Alparslan, ordusunu "Turan Taktiği" gereğince geriye çekti. Romanos Diogenes, olanca kuvvetiyle Selçuklu Ordusu'nun merkez kısmına yüklendi. Sultan Alparslan geri çekilmeye başladı. Bu sahte geri çekilişi bir bozgun zanneden İmparator, Selçuklu Ordusu'nu takip ederek Alparslan tarafından önceden hazırlatılan pusulara kadar geldi. Türklerin sağdan ve soldan bir hilâl şeklinde kendisini çember içerisine aldığı farkına bile varmamıştı. Bu kısa hareketle daha sonra Bizans Ordusu'nu arkadan çevirmeye yöneldi. Neden sonra Bizanslılar, tuzağa düştüklerinin farkına vardılar ama iş işten geçmişti. Bu arada Afşin Bey, Artuk Bey, Kutalmışoğlu Süleyman Şah gibi Selçuklu komutanlarının Türkçe olarak verdikleri komutlardan etkilenen Bizans Ordusundaki Peçenek ve Uz Türklerinin at sürerek Selçuklu Ordusu tarafına geçmesi üzerine durum Bizans açısından daha da tehlikeli bir boyuta varmıştı. Ayrıca imparatorun Sivas'ta soydaşlarına yaptığı zulmün acısını çıkarmak isteyen Ermeniler de savaş alanından çekilip gittiler. Böylece Bizans Ordusu neye uğradığını şaşırıyordu. Kılıçların şakırtısı, atların kişnemesi, ölenlerin iniltisi birbirine karışıyordu. Savaş alanı cesetlerle dolmuştu. Bizans Ordusu'nun yedek kuvvetleri geri kaçmış, ordu bozguna uğramıştı. Sağ kalanlar ise teslim olmuştu. Esirler arasında Romanos Diogenes de bulunuyordu.

Sultan Alparslan, Allah'a olan derin ve samimi inancı ve imanı sayesinde bu savaşı kazanmış ve Türk tarihine bir altın destan yazdırmıştı.

Ve sonra...

Malazgirt Zaferi'nden sonra bize Anadolu'nun kapıları tamamen açılmıştır. Anadolu, Malazgirt'le vatan olmaya başlamıştır. Çünkü Türk akıncıları çok kısa bir zaman sonra İznik ve civarını alarak buraları vatan edinmişlerdir.

Malazgirt Zaferi, imha meydan savaşlarının en büyüklerindedir. Savaşa katılan askerlerin sayısı bakımından Türk kahramanlığının, yönetim bakımından Türk askerî gücünün, Bizans Ordusu'ndaki Hıristiyan Türklerin Alparslan'ın tarafına geçmesi bakımından önemli neticeleri olan bir savaştır. Bu savaş sonunda Alparslan'a, "Cihan Sultanı", "Ebul Feth" ve "Sultan-ül Âdil" unvanları verildi.

"Savaşı, sonunda zafer olduğu için seviyorum." diyen Alparslan'ın ordusundaki süvariler doludizgin at sürerek az zamanda Marmara Denizi kıyılarına vardılar. Sultan Alparslan, Anadolu'nun Türkleşmesi ve İslâmlaşması için Türkmen beyleri ile birlikte pek çok Türkmen dervişini de görevlendirerek manevî fethin kapılarını açtı.

Anadolu'yu Türklere ebedî bir vatan olarak kazandıran Alparslan, tarihin en büyük cihangir ve komutanları arasında da en başta gelmektedir.

Türk tarihinde Malazgirt Meydan Zaferi'nin çok büyük bir önemi vardır. Selçuklu Türklerinin yurdumuzun özellikle Erzurum, Sivas, Konya vs. gibi şehirlerindeki pek çok uygarlık ve sanat eserleri, günümüze kadar varlıklarını sürdürmüş bulunmaktadır. Yüzyıllardan beri Anadolu Selçuklu Türklerinin damgasını, silinmez mührünü taşıyan bu muhteşem eserler, atalarımızın bize armağan ettikleri birer şeref anıtıdır.

## UHUD

Medine, telaş içinde gelen bir misafiri ağırlamıştı o gün. Telaşlı olduğu kadar heyecanlı olan bu kişi Rasulullah'la (sallallahu aleyhi ve sellem) görüştükten sonra aynı telaşla atına binip gitmişti.

Müşrikler; kervanlarındaki malları satıp, kârıyla büyük bir sefer hazırlığına girişmişlerdi. Gönüllü askerlerin yanı sıra diğer kabilelerden paralı askerler kiralamışlardı. Büyük bir sefer hazırlığına girişmekte haklıydılar, Bedir'de uğradıkları hezimetin acısını bir türlü unutamıyorlardı. Bir de Şam'a giden ticaret yollarının Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) tarafından kontrol altına alınması; ticari hayatlarına oldukça ağır darbeler vuruyordu. Bu yüzden Mekke'den hareket eden müşrik ordusu hazırlıklarını yedi yüz zırhlı asker, iki yüz atlı asker ve üç bin de deveyle tamamlamıştı.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) müşriklerin harp hazırlıklarını ilk anda sahabelerle paylaşmamış, bir süre gizli tutmuştu. Durumu, altında Hazreti Abbas'ın (radiyallahu anh) imzasının olduğu bir mektuptan öğrenmişti. Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) konuk olan adamın telaşını şimdi anlaşıyordu: Müşrik ordusu Medine'ye geliyordu.

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) sahabeleri bir araya toplayarak, karşı karşıya kalınan savaş alarmını istişareye sunmuş ve gördüğü bir rüyayı anlatmaya başlamıştı:

*“ Ben kendimi sağlam bir zırh içinde gördüm. Kılıcım Zülfikar'ın ağzında ise bir gediğin açıldığını gördüm. Boğazlanmış bir sığır, arkasından da bir koç gördüm. ” “Bunu nasıl tabir ediyorsun, Ya Rasulullah?” diye sorduk. Bize cevabı şu oldu:*

*“ Sağlam zırh giymek Medine'ye, Medine'de kalmaya işarettir. Kılıcımın ağzında bir gediğin açılması, bir zarara uğrayacağıma işarettir. Boğazlanmış sığır, ashabımdan bir kısmının şehit edileceğine işarettir. Onun arkasından bir koçun getirilmesine gelince, askeri birliğe işarettir ki inşaallah Allah onları öldürecektir. ”*

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) gördüğü rüyanın ilhamıyla; Medine'yi bizzat içeriden müdafaa etmeyi önerdi. Sahabenin birçoğu Onun bu kanaatine iştirak etti. Ancak Bedir Savaşında bulunamayan gençler, Bedir'de bulunan gazilerin nail olduğu ecir ve sevabı, Bedir şehitlerinin ulaştığı yüksek dereceleri Rasulullah'dan (sallallahu aleyhi ve sellem) dinliyorlar ve o harpte bulunamadıkları için üzüyorlardı. Bu yüzden düşmanı Medine dışında karşılama arzusunu taşıyor ve bu strateji üzerine ısrar ediyorlardı.

*“Ya Rasulullah! Biz Allah'tan bu günü isterdik. Bizleri dışarı çıkar, düşmanlarımız ile göğüs göğse savaşalım. ”* Hazreti Hamza (radiyallahu anh) şöyle diyordu:

*“Ya Rasulullah! Sana kitabı indiren Allah'a yemin ederim ki, bu kılıcımınla Medine dışında Kureyş müşrikleriyle çarpışmadıkça yemek yemeyeceğim. ”*

Ebu Said el Hudri'nin babası Malik bin Sinan'ın görüşü ise şöyleydi:

*“Ya Rasulullah! İki şeyden biri bizimdir: Ya Allah bizi onlara galip ve muzaffer kılar ki istediğimiz budur. Ya da Allah, bize şehitlik nasip eder! Vallahi, ya Rasulullah! Bence bu ikisinden hangisi olursa olsun, onda hayır vardır!” dedi.*

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) çoğunluğun görüşünün düşmanı Medine dışında karşılamak olduğunu anlayınca savaşı açık arazide yapmaya karar verdi. Şöyle buyurdu: *“Sabır ve sebat ederseniz bu defa dahi Cenab-ı Hak size yardımını ihsan eder. Bize düşen, azim ve gayret göstermektir.”*

Günlerden cumaydı. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) cuma namazını kıldırdıktan sonra cihadın faziletinden, cihada nasıl hazırlanılacağından bahsetti ve şöyle buyurdu:

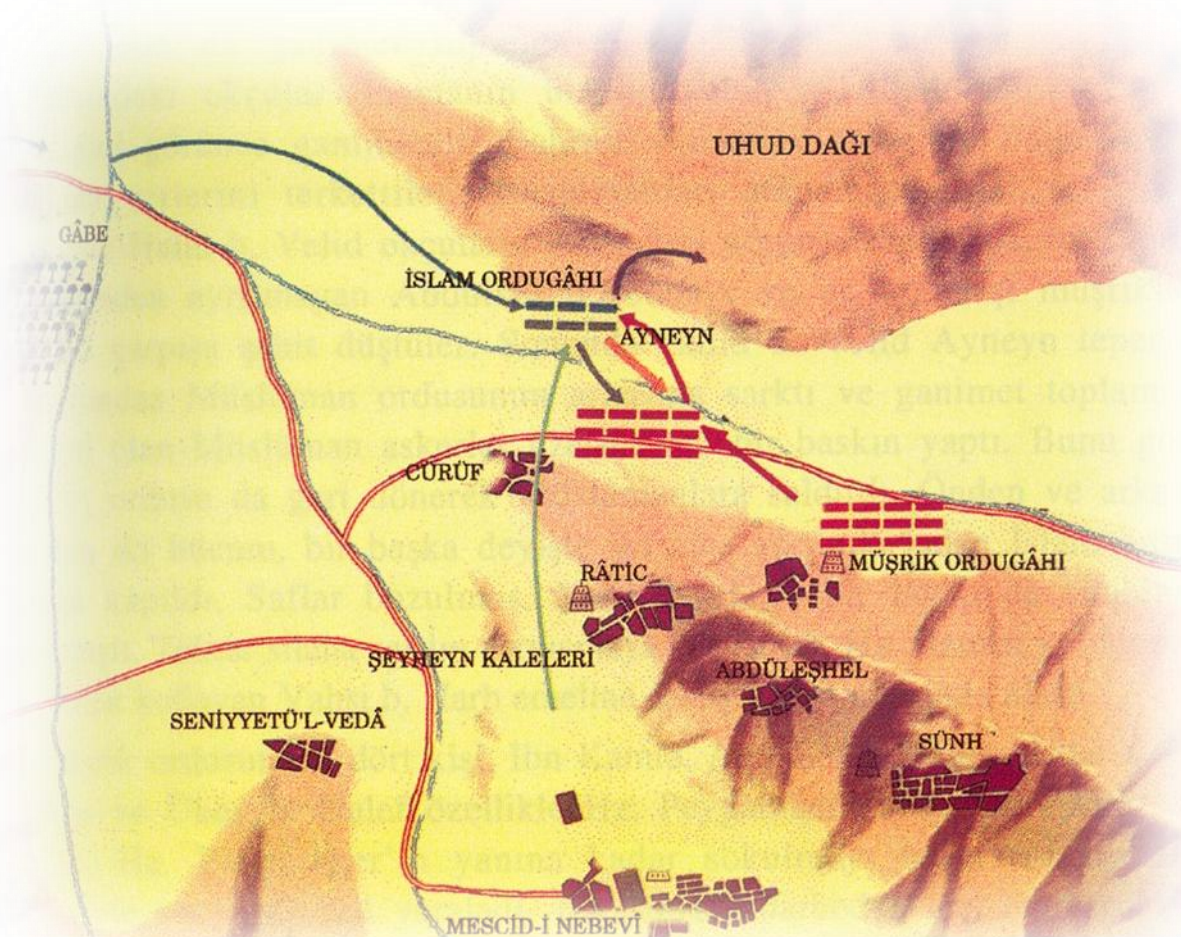
*“Cihaddan geri durmak, cihada gecikmek acizliktir. Sabır ve sebat gösterildiği zaman Allah'ın yardımı gelir. Sabır ve sebat ediniz! Sabır ve sebat ettiğiniz takdirde, Allah'ın yardımı sizinledir.”*

Vakti giren ikinci namazını da kıldırdıktan sonra, Hazreti Ebu Bekir ve Hazreti Ömer'le birlikte Hane-i Saadetine girdi. Rasulullah içeride zırhını giymek, kılıcını kuşanmakla meşgulken, dışarıda toplanan bir gruba Sad bin Muaz ile Üseyyid bin Hudayr şöyle dedi: *“Medine'den çıkmak istemediği halde, çıkmaları için Rasulullah'a ısrar edip durdunuz. Hâlbuki Ona emir gökten iner. Siz bu işi Ona bırakınız. Onun istediğini yapınız!”*

Düşmanı Medine dışında karşılama fikrinde olanlar bu sözler karşısında pişmanlık duydular. Zırhını giymiş, silahını kuşanmış bir halde evinden çıkan Rasulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) görünce şöyle dediler: *“Ya Rasulullah! Senin hoşlanmadığın şeyi biz istemeyiz. Eğer Medine'de kalmak istiyorsan kalalım. Sana aykırı hareket edemeyiz. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara şu cevabı verdi: “Bir peygambere zırhını giydikten sonra düşmanla çarpışmadan ve Allah onunla düşmanları arasında hüküm vermeden zırhını sırtından çıkarmak yakışmaz. Süratle size emrettiğim işleri yapınız. Allah'ın ismini anarak gidiniz. Sabır ve sebat gösterdiğiniz müddetçe Allah size yardım edecektir.”*

Rasulullah ve ashapı bin kişi civarındaydı yani Kureyş ordusunun üçte biri kadar. İçimizden sadece yüz kişi zırhlıydı. Üç de sancak vardı.

- Musab bin Umeyr Muhacirlerin,
- Üseyyid bin Hudayr Evslilerin,
- Hubab bin Münzir ise Hazreçlilerin sancağını taşıyordu.



Ordu artık harekete hazırды. Rasulullah(sallallahu aleyhi ve sellem) atına binmiş, yayını omzuna asmış ve mızrağını eline almıştı. Medine'de yerine Abdullah bin Ümmi Mekrum'u bırakmıştı. Sad bin Muaz ile Sad Bin Ubade önünde, ashap da sağ ve solunda yer almıştı. Uhud'a olan yolculuk böylece başlamıştı.

Düşmanla cenk önümüzdeki sayıda yer alacaktır.

Selamtle...



## BESLENME ÇOK ŞEY DEMEK

Beslenme sağlığın temelidir. Yediğimiz besinlerle sağlığımız arasında önemli bir ilişki bulunur. Buna göre çoğu zaman; doğru yeme içme adabından, yeterli ve dengeli beslenmekten bahsederiz. Acaba hepimiz doğru şekilde mi besleniyoruz? Beslenmenin hayatımızdaki öneminin ne kadar farkındayız? Bu sayımızda ise bu konuyu yani beslenmenin önemini ele almak istiyorum.

Gün içerisinde aldığımız besinler, vücutta farklı görevleri yerine getirirler. Vücudun görevlerini normal olarak sürdürebilmesi için bireyin durumuna göre değişik yiyecek gruplarından belirli miktarlarda alınması gerekir. Öncelikli olarak bir birey, gün içerisinde bir miktar enerjiye ihtiyaç duyar. Bu enerji, sağlığını devam ettirebilmesi için önemli bir unsurdur. Vücut organlarının çalışabilmesi, vücutta oluşan tüm metabolizma faaliyetleri bu enerjiye bağlı durumdadır. İşte tam da bu durumda beslenmenin önemi gün yüzüne çıkıyor. Biz, ihtiyacımız olan enerjiyi gün içerisinde aldığımız besinlerden karşılarız. Yani beslenme; vücudumuzun sağlıklı olarak çalışabilmesi için bir anahtar misali görev yapar durumdadır. Besinlerin yeterli düzeyde alınmaması veya bazılarının gerektiğinden fazla tüketilmesi ise; bireyin büyümesinde, bedensel ve zihinsel olarak gelişiminde, hastalıklara karşı direncinde, verimli çalışmasında ve sosyal ilişkilerinde bozukluklara neden olur. Bu nedenle *"beslenme, aslında sağlığın yapıtaşdır"* diyebiliriz. Sağlıklı beslenmenin temeli ise yeterli ve dengeli beslenmektir. Yeterli ve dengeli beslenme, vücudun sağlığı ve çalışması için gerekli olan besin öğelerinin tam olarak alınması ile sağlanır. Yeterli ve dengeli beslenmenin sağlanabilmesi için, toplumdaki bireylerin eğitilmesi de gerekir. Çünkü beslenme, yaşam süresince üzerinde durulması gereken önemli bir konudur.



Bu konuda bize en güzel şekilde örnek olacak kişi, Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) olur şüphesiz. O, sağlığına oldukça dikkat eder ve yiyeceklerini özenle seçerdi. Bu konuda çevresine örnek olur, faydalı yiyecekleri tavsiye ederdi. Yiyeceklerin helal ve temiz olmasına dikkat ederdi. Yemek yerken aşırıya kaçmaz, günde iki öğünden fazla yemek yemezdi. Yemek yiyip sofradan kalkacağı sırada: *"el-Hamdü lillâhillezi et'amenâ ve sekânâ ve ce'alenâ min'el-müslimîn"* yani *"Hamd; bizi yediren, içiren ve Müslüman kılan Allah'a mahsustur."* [İbn-i Mace] diyerek dua eder ve şükrederdi.

# ÖZLEM'İ DUYULAN ANADOLU LEZZETLERİ

Hafsa Kevser



## İZMİR MUTFAĞI

Selamun aleyküm, bu ayki sayımızda sizlere Ege'den bir parça olan İzmir mutfağını tanıtmaya çalışacağım.

Yaklaşık beş bin yıllık tarihi geçmişiyle 36 medeniyeti barındırmış bir kentimizdir İzmir. Bu topraklar üzerinde yaşayan çeşitli insan topluluklarının kültürel etkileşimi, coğrafi koşullar, Mevla'nın sunduğu nimetler ve en önemlisi zeytinyağı... İşte İzmir mutfağına biçim veren etkenler... İzmir mutfağında neredeyse 2500 yıldır zeytinyağı kullanılıyor. Bunun en önemli kanıtı Urla'daki Klazo Menai İyon Antik kentinde zeytinyağı fabrikalarının en eski örneği olan "zeytinyağı işliğı"dir. Hal böyle olunca yemeklerin tadına doyum olmuyor. Özellikle de ot yemeklerinin.

İzmir mutfağı "yeşil sofr" diye tanımlanır ve yeşillik olmayan sofraya hemen hemen oturulmaz. Sarmaşık, ebegümece, cibez (yabani lahana), helvacık, turp otu, ısırgan, hindibağ, şevketi bostan, gelincik, labaola, kuş otu, sinir otu, raplika, deniz börülcesi, kuşkonmaz, arapsaçı, su teresi en çok tüketilen otlar arasında. Bunların sırrı mümkünse az haşlanıp yeşil rengini koruması limon suyu ve zeytinyağı ile ılık yenmesi.

Yine İzmir denince insanın aklına sağlıklı, insanı fazla yormayan, hafif yemeklerden oluşan bir mutfak gelir. Zeytinyağı İzmir mutfağının baş tacıdır. Ve tabii balık... İzmir denince sütlü balık yemeden dönmek olmaz. Balık menüsü başlıca şöyledir: Tunda, logos, sübye yumurtası güveci, balık köftesi, sardalye buğulaması, dil balığı, fileto şiş, kefal balığıyla hazırlanan kotavya. Yine İzmir denince akla kumru da gelir. İzmir'e özelliğini veren yabani ot yemekleri Ege'nin ot cenneti Fire yöresinde yoğunlaşır. Ot kavurması, sarmaşık ve kuşkonmaz göze çarpanlardır.

İzmir mutfağında Boşnakların, Arnavutların, Yahudilerin de önemli etkisi olmuş. Selanikliler İzmir'de özellikle paça-çorba kültürünü yaygınlaştırmışlar. Sebze yemeklerinin de bir kısmı ortaktır. Örneğin; kemer patlıcan, ayşe kadın fasulye, enginar yemekleri. Enginardan söz etmişken bir ayrıntıya dikkat çekelim. Selanik'te ve İzmir'de enginara soğan konmuyor. Her şey ince doğranıyor, az suda ve kısık ateşte pişiriliyor. İzmir'in başlıca yemeklerini şöyle sıralayabiliriz; akıtma, bulama çorbası, fava, gerdan kebabı, ıspanak kıtır ve sufle, İzmir köftesi, koruklu dana yahnisi, yoğurtlu börülce, keşkek, tarhana çorbası, İzmir böreği, zerde vb...

Ve son olarak Ege mutfağına manen de insanı rahat hissetmesine sebep olacağını kanaatindeyim. Çünkü gerçekten doğal, sağlıklı ve katkısız...

DUA İLE KALIN...

**\*Aklınızda Bulunsun:**

***Evinizdeki kızartma kokularını gidermek için, fırın kabına limon kabuğu ile tarçın koyun, fırında biraz pişirin. Eviniz şahane kokacaktır.***

**AYIN MENÜSÜ:**

**-İZMİR USULÜ ŞEHİRİYE ÇORBASI**

**-KEŞKEK**

**-ZERDE**



## İZMİR USULÜ ŞEHİRİYE ÇORBASI

### Malzemeler:

- Su (Kişi adedince kâse ile miktarı ayarlanabilir)
- 1 yemek kaşığı domates salçası
- 1 çay bardağı zeytinyağı
- 1 limonun suyu
- Yarım kâse tel şehriye

**Yapılışı:** Su, salça, sıvıyağ tencerede güzelce kaynatılır. İçine şehriyeler ve tuz atılır. Kıvam olunca altı kapatılır. Kızarmış ekmek ve limon suyuyla servis edilir.



## KEŞKEK

### Malzemeler:

- 2 adet soğan
- Zeytinyağı
- 2 su bardağı haşlanmış buğday
- Yarım kilo haşlanmış ve didiklenmiş kuzu eti
- 1 su bardağı haşlanmış nohut
- Tuz, karabiber, et suyu
- Üzeri için tereyağı, salça

**Yapılışı:** Soğanla yağı kavurun. İçine buğdayı, eti ve nohudu ekleyin. Biraz da etin suyundan ekleyin. Tuzunu ve karabiberini atın, ezerek 45 dakika pişirin. Servis tabağına alın, tavada tereyağı ile salçayı eritin, üzerine gezdirin.



## ZERDE

### Malzemeler:

- 1 litre su
- 250 gr toz şeker
- 2 çorba kaşığı dolmalık fıstık
- 3 çorba kaşığı kuş üzümü
- Yarım çay bardağı gül suyu
- 1 tatlı kaşığı toz safran
- 4 çorba kaşığı nişasta

**Yapılışı:** Tencereye suyu ve şekeri koyun, kuş üzümü safranı ekleyin. Kaynayınca nişastayı soğuk suyla açıp yavaş yavaş ekleyin. Koyu olmamasına özen gösterin. En son gülsuyunu ve dolmalık fıstığı koyup, kâselere doldurun.

*Not: Zerdeyi isterseniz kuş üzümü ve çam fıstığı kullanmadan haşlanmış pirinçle de yapabilirsiniz.*

**AFİYET OLSUN**

## ÜZÜM

*“Hurma ve üzüm ağaçlarının meyvelerinden de hem güzel içecekler hem de güzel gıdalar edirsiniz. Şüphesiz ki bunda aklını kullanan kimseler için bir ibret vardır.” (Nahl, 67)*

Üç aylara merhaba dediğimiz bu sayımızda sizlere Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) en çok sevdiği meyvelerden biri olan üzümden bahsedeceğim. O’nun sevdiği ve bizlere tavsiye ettiği şeyler şüphesiz ki başımızın tacı.

Üzümün her çeşidinin insan sağlığı için birçok faydası görülmektedir. Bunlardan kısaca bahsetmek gerekirse; güçlü bir beden temizleyicisi olup kanı arıttırır, sindirim sistemini düzenler ve beyine enerji verir. Taze üzüm; kansere, akciğere ve böbrek hastalıklarına iyi gelir. Anne sütünü çoğaltır. Vücutta biriken maddeleri dışarı atarak hamilelikte bulantıyı giderir. Özellikle kara üzüm; bağışıklık güçlendirici, cilt güzelleştirici etkiye sahiptir ve zayıflamaya yardımcıdır.

*“Kuru üzüm ne güzel yiyecektir. Sinirleri sağlamlaştırır, hastalıkları giderir, kızgınlığı sakinleştirir, ağız kokusunu güzelleştirir, balgamı keser ve benzi hoş hale getirir.” (Ebu Nuaym) diyor yıllar öncesinden Sevgili bizlere. O’nun elinde yetişen Hz. Ali Efendimiz de Sevgilisini desteklercesine “Her gün 20 tane kuru üzüm yiyen kimsenin bedeninde hastalık olmaz.” (İmam Gazali) buyuruyor.*

- Kuru üzüm hoşafı aşırı yorgunluklarda vücuda iyi gelir. Ayrıca iyi bir adet söktürücüdür.
- Üzüm yaprağı suyu göz nezlesine şifa olur.
- Baharda asmaların kesilen yerlerinden akan sıvı; deri hastalıklarına, bağırsak kanamalarına ve egzamaya faydalıdır.
- Ülser ve gastrit rahatsızlıkları olanların, kabızlık problemi yaşayanların bir süre üzüm suyu tüketmeleri gerekir.

### EVDE DOĞAL ÜZÜM SİRKEŞİ YAPIMI

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem *“Sirke ne güzel bir katıktır” (Müslim)* buyuruyor. Biz de bu hadis-i şerif üzerine evde doğal sirke yapımını paylaşmak istedik.

#### YAPILIŞI

2 kg üzüm yıkanır. Suyu çıkacak kadar ezildikten sonra ağzı kapalı bir kaptaki (sıcak ortamda, mümkünse güneşte) günde iki kez karıştırılmak suretiyle 15 gün bekletilir. Tel elekten süzülerek posası atılır. Elde kalan üzüm suyunun yarısı kadar su eklenerek 10 gün daha, günde 2 kez karıştırılarak bekletilir. 10. günün sonunda dibe çöken posa havalandırılmadan tülbentle birkaç kez süzülür. Duru bir hâl alınca şişelere doldurulup serin yerde saklanır.





## TARİHTE ÖNEMLİ GÜN-KİŞİ

Erva YAREN

# "ÇAĞ AÇAN HÜKÜMDAR"

***"Kostantiniye (İstanbul) muhakkak fethedilecektir.  
Onu fetheden emir ne güzel emir; onu fetheden ordu ne güzel ordudur."  
(Buhari)***

İleri görüşlülüğü, siyasi ve askeri dehası, cesareti ve İslam'a hizmet idealizmiyle bir cihan padişahı. Allah Sevgilisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) müjdelediği bir fetih ve o müjdeye nail olan bir padişah. Bir çağı kapatıp, yeni bir çağı başlatan fatihler fatihi...

Onun, Rönesansı başlatan çağ açıcılığı, şahı topları, atını denize sürmesi, gemileri karadan yürütmesi ve İstanbul'u fethi, Fatih denilince akla ilk gelen şeyler elbette. Ancak Fatih Sultan Mehmed'in kişiliği, prensipleri, bugünde bizlere örnek olabilecek nitelikte. Onun devlet politikasında dünyayı kendisine bağlanmak zorunda bıraktığı dâhiyane siyaseti, hukuka verdiği önem, ilim ve sanat alanında ortaya koyduğu serbest ve hürmetkâr tavrı en önemlisi İslam'a hizmet idealizmi ve tevhid anlayışıyla onu bilmek, Fatih'i her yönüyle ele almak ihtiyacı vardır.

Tarihçilerin düştüğü kayda göre 29 Mart'ı 30 Mart'a bağlayan gece dünyaya gelir. Annesi Hüma Hatun, babasıysa Osmanlı padişahı Sultan II. Murat'tır. Şehzade II. Mehmet de diğer şehzadeler gibi Osmanlı Devlet geleneklerine uyarak henüz küçük yaşta bir devlet kademesinde görev almış, meslek olarak top dökümcülüğünü seçmiş ve ilerde İstanbul'un fethi için ilk adımını atmıştı adeta. 12 Temmuz 1444 yılında, II. Mehmet henüz 13 yaşında iken, babası Sultan II. Murat tahtı oğluna bırakır. Bu tarih Sultan II. Mehmet'in tahta ilk geçtiği tarihtir. Şehzadeligi döneminde II. Mehmet ilim tahsiline ağırlık vererek çalışıyor, Arapça ve Farsçanın yanı sıra Yunanca ve Latince de öğreniyordu. Gündüzleri at binmeyi, ok atmayı öğrenen genç şehzade, akşamları da hocalarının önünde ilim tahsili için diz çöküyordu.

Hocası Molla Hüsrev'den Peygamber Efendimizin(sallallahu aleyhi ve sellem)Hadis-i Şerifini işittiği günden beri bu konu üzerinde düşüncelere dalıyordu. Peygamber müjdesine nail olmak ve İstanbul'u fethetmek onun gençlik aşkıydı. Bir gün hocasına bu konuda şöyle demişti: *"Bir gün tahta çıkarsam Peygamber Efendimizin müjdesini gerçekleştirmeye çalışacağım. Sizde ilminizle bana yol gösterip, dualarınızla yolumu ışıklandıracaksınız."*

Bu konuyla ilgili birde yaşadığı hatırası vardır şehzade Mehmet'in. Daha küçük bir çocukken babası Sultan II. Murat onu yanına alarak Hacı Bayram-ı Veli Hazretleri'nin yanına gitmişlerdi. Sultan II. Murat'ın kafasında hep İstanbul'u fethetmek vardı. Bu düşüncesini Hacı Bayram-ı Veli'ye de açınca, Hacı Bayram-ı Veli gülümseyerek şunları söyler: "Hünkârım, İstanbul'u şu çocukla benim köse fethedecekler."

Çocuk dediği oğlu II. Mehmet'ti, köse dediğiye talebesi olan Akşemsettin'di.

Fatih Sultan Mehmed Han'la vuslata eren, müjdelenmiş bir gençlik aşkıdır İstanbul'un Fethi. 28 Mayıs gecesini Sultan II. Mehmet saldırı emrini verdi. İslam askerleri Peygamberimizin işaret ettiği yüce makama ulaşmak için 7 kez, Osmanlılar tam 4 kez kuşattılar İstanbul'u. Hiçbiri İstanbul'un surlarını aşamadı, hiçbiri o yüce makama ulaşamadı. İstanbul, surlarını aşacak, Peygamberimizin işaret ettiği o yüce makama ulaşacak Fatih'ini bekliyordu. Karadan ve denizden tam boyutlarıyla kuşattılar İstanbul'u. İstanbul'un muhkem surları ilk defa korkuyla titriyordu. Fatih'in yüce makama ulaşma istek ve arzusunun kararlı yürüyüşünün korkusuydu bu. Fatih bu arzu için dünya tarihinde ilkleri hayata geçirmeye başladı. Osmanlı ordusu karadan ve denizden tekbir sesleriyle geçti ve İstanbul'un surları aşılmıştı. Fatihle yüce makamın arasındaki tüm engeller ortadan kalkmıştı. Teslim olmuştu İstanbul Fatih'e.

İstanbul'un fethi, Orta Çağ'ın sonu Yeni Çağ'ın başlangıcı olmuştur. Bundan dolayı Fatih, "çağ açan hükümdar" olarak da tanınır. Bu fetihle 1000 yıllık Bizans İmparatorluğu son bulmuştur. Fatih çıkardığı yasalarla devleti önemli ölçüde yeniden biçimlendirmiştir.

Fatih öğle vakti büyük bir alayla beyaz atının üzerinde Romanos kapısından şehre girdiğinde, sadece tarihin gördüğü en genç en görkemli fatih olmadığını, özgürlüğü temel alan yönetim biçimi ve hoşgörüsüyle de tarihin en aydın, en ileri imparatorlarından biri olduğunu kanıtlamıştır. Şehirde isteyenlerin eski dinlerini ve ticaretlerini istedikleri gibi sürdüreceklerini söyleyerek yeni bir patrik atamıştır. Genç fatih bu hoşgörüsüyle Avrupa'yı bugünkü konumuna getiren Rönesans ve reform hareketlerinin hızlanmasını sağlamıştır.

Farklı din, dil ve kültürden insanların 558 yıldır hep birlikte barış ve huzur içinde yaşadığı tüm dünyaya örnek olacak bir şehir bırakmıştır.

Bu yüzden İstanbul 558 yıldır bir barış şehridir.

Allah ondan ve yiğit askerlerden razı olsun...





# T A R İ H T E İ K İ A Y



## MAYIS AYI

1 Mayıs Türkiye Radyo-Televizyon Kurumu Genel Müdürlüğü'nün kuruluşu (1964)

3 Mayıs 7. Osmanlı Padişahı Fatih Sultan Mehmet'in ölümü (1481)

5 Mayıs Avrupa Konseyi'nin kuruluşu (1949)

5 Mayıs TBMM'nin ilk toplantısı (1920)

10 Mayıs Danıştay'ın kuruluşu (1868)

13 Mayıs Türk Dil Bayramı. Karamanoğlu Mehmet Bey'in; "Bugünden sonra divanda, dergâhta, mecliste ve meydanda Türkçeden başka dil kullanılmayacaktır." Fermanının yayımlanması (1277)

14 Mayıs Türkiye'de ilk demokratik seçimlerin yapılması (1950)

28 Mayıs Sayıştay'ın kuruluşu (1862)

**29 Mayıs İstanbul'un fethi (1453)**

## HAZİRAN AYI

1 Haziran Türk Hava Kuvvetleri'nin kuruluşu (1911).

**2/3 Haziran 2011 Perşembe/Cuma REGAİP KANDİLİ**

7 Haziran Süleymaniye Camii'nin ibadete açılışı (1557)

11 Haziran Kızılay'ın kuruluşu (1868)

**3 Haziran 2011 Cuma (1 RECEP 1431) ÜÇ AYLARIN BAŞLANGICI**

21 Haziran Soyadı Kanunu'nun kabulü (1934)

**28/29 Haziran 2011 Salı/Çarşamba MİRAC KANDİLİ**